

77024

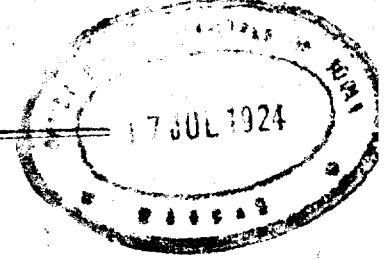
பரீட்சை அறிக்கை

V2VP

N24

77026

2
பல்லவர் சரித்திரம்.

தென்னிந்திய வரலாற்றின் இடைப்பகுதி.

பி. தி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார்

இயற்றியது.

இரண்டாம் பாகம்.

(நிருப்பி எழுதப்பெற்றது.)

இரண்டாம் பதிப்பு.

V21P
N24
T7026

செப்பனுவதற்காக எடுத்தக்
கொள்ளப்பட்ட
August மாதம் வருடம் 1990
செப்பனிட் முடித்த
August மாதம் வருடம் 1990
ஆராய்ச்சி உதவியாளன்
கையாப்பம்

954
4061

3
V21P
N24
பல்லவர் சரித்திரம்.

இரண்டாம் பாகம்.

(கி. பி. 600 முதல் 717 வரையில்.)

மகேந்திரப் போத்தரையன். (கி. பி. 600-625.)

கி. பி. 600 முதல் காஞ்சிபுரக் காவலரான பல்லவ அரசர் போத்தரையர் என்ற பட்டம் தரித்து வந்தனர். 'போத்து' என்னும் மொழி 'பல்லவ' என்பதற்கு மாறு மொழியாகும்; 'ராஜா' என்பதற்கு 'அரையன்' என்பது மருவி வந்திருப்பதுபோலாகும் இம் மொழியும் அரசர் பட்டப்பெயர் வடமொழியினின்று தமிழாய் மாறினதாலே, பல்லவ மன்னரும் தமிழ்நூன் கலந்து தமிழராயினரென்று அறியலாம். அன்றியும் இப்பொழுது முதல்கான் பிராகிருதம், ஸம்ஸ்கிருதம் அன்றித் தமிழிலும் செப்புப் பட்டயங்கள், கல் வெட்டுகள் எழுத்த்தொடங்கினர். 'பல்லவர்' என்ற மொழியையும் தமிழிலக்கியங்களில் உபயோகப்படுத்த கவிகள் ஆரம்பித்தார்கள். சீவக சிந்தாமணியில் தான் 'பல்லவர்' என்ற மொழி தமிழ்க் காவியங்களில் முதல் முதலாகக் காணப்படுகிறது. பல்லவர்க்கு இக்கால முதல் 'காடவர்' என்றும், 'காடு வெட்டி' என்றும் வேறு பெயர்கள் வந்தன. பல்லவமன்னர் ஆட்சி பரவப்பரவ, காடுகளெவட்டி, நாடுகளாய்ச் செய்ததால் இந்தப் பட்டங்கள்

வந்தனபோலும். இத்தகைய காடவரில் மிக்க உயர் நிலை பெற்றவன் நரவிம்ஹ விஷ்ணுவர்மாவின் மகனான மகேந்திரப் போத்தரையன்.

இவன் ஆட்சி ஆரம்பித்தபோது பல்லவ வேந்தர் செல்வாக்கு கலிங்கம் வரையில் சென்றது. கலிங்கமென்றால் மகா நதிக்குத் தெற்கும், கோதாவரிக்கு வடக்கும் கடலோரமாயிருக்கும் நாடு. கோதாவரிக் கரையிலிருந்து சுழத்திரத்தைத் தழுவி யுள்ள தெலுங்கு நாடும் தமிழகத்தில் தொண்டை மண்டலமும், சோழ விஷயமு (சோனா) ம் கொங்கு நாடும் மகேந்திரப் போத்தரையன் கீழிருந்தன. இவன் தகப்பனான நரவிம்ஹவிஷ்ணு காலத்தில் பல்லவர் பலம் பல திக்குகளில் பரவியது. தகப்பனரிந்து மகேந்திரன் அரசனானவுடன் நடு நாட்டிலிருந்து அவனுக்குப் பெரிய படைவனொருவன் தோன்றினான்.

இவன் பெயர் புளகேசி. சளுக்கிய குலத்தவன். இவனது தலை நகர்க்கு வடமொழியில் வாதாபியென்றும், மகா ராஷ்டிரத்தில் பாதாமி யென்றும், தமிழில் வாதாபி யென்றும் பெயர். இவ்வூர் இப்போது நிஜாம் இராஜ்யத்தில் இருக்கிறது. அழிந்துபோய் சிற்றூராயி்ந்தது. மகேந்திரனது விரோதியான புளகேசியை இப்போது சரித்திரக்காரர்கள் இரண்டாம் புளகேசி என்கிறார்கள்.

புளகேசி சிம்மாதனம் ஏறின உடனே, ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவனான கான்யகுப்தர் மகாராஜா இமயமலை முதல் நருமதை வரைக்கும் மேற்சுழத்திரத்தினின்று கீழ்ச்சுழத்திரமளவும் பரவியிருக்கும் ஆரியாவர்த்த மென்கிற வட இந்தியாவுக்கு

சக்கரவர்த்தியாய், நடு நாட்டையும் கைப்பற்றலாமென்று நினைத்து, நருமதைக் கரைக்குப் படையெடுத்து வந்தான். நருமதைக் கரையில் படந்த போரில் புளகேசியின் வீரர் வெற்றி பெற்றார்; ஸ்ரீ ஹர்ஷ சக்கரவர்த்தியும் வந்த வழியைப் பார்த்துத் திரும்பிப்போனான். புளகேசியும் இறுமாப்பு மிகுந்து திக்குவிஜயம் செய்யப் புறப்பட்டான் (கி. பி. 610). முதலில் விந்திய மலையருகிலுள்ள தக்கண கோசலை நாட்டை ஜயித்தான்; பின்பு கலிங்கத்தைக் கைப்பற்றினான். அங்கிருந்து தெற்கு நோக்கித் திரும்பிக் கோதாவரிக் கரையிலுள்ள பிட்டாபுர (வட மொழியில் பிஷ்ட புரம்) நகரைப் பிடித்துக்கொண்டான். கோதாவரியைத் தாண்டி, வேங்கி (இப்போது ஏலூர் என்னும் பட்டணத்துக்கு அருகில் உள்ளது) யென்னும் பல்லவர் நகரைப்பற்றி, தன் தம்பி குப்த விஷ்ணுவர்த்தனனை அங்கே அரசனாக நியமித்தான். விஷ்ணுவர்த்தனன் பின்னோர் அப்போது தொடங்கி 400 வருஷங்கள் வேங்கியிலாண்டார். இவர் குலத்துக்குக் கீழ்ச் சளுக்கர் குலம் என்று இப்போது இந்திய சரித்திரத்தில் பெயரிடுவர்.

பின்பு கிருஷ்ண நதியைத் தாண்டி, புளகேசி தென்னாட்டின் மேல் வந்தான். மகேந்திரன் அவனை எதிர்த்துத் தடுக்க முடியவில்லை. அதனால் ஒரு சளுக்கக் கல் வெட்டில் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறது:— “அழகற்ற வெண்சாமரங்களையும், நூற்றுக் கணக்கான கொடிகளையும் குடைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு புளகேசியினது அறுவகைப் படைகள் செல்லுங்கால் கிளம்பின தூவியானது எதிர்க்க வந்த பல்லவேந்திரன் ஒளியை மங்கச் செய்தது.

பல்லவனும் காஞ்சிபுரத்து மதில்களுக்குள் போய் ஒளிந்து கொண்டான்.” என்றதனால் புளகேசியும் காஞ்சிபுர மதில்களைக் கண்டு அஞ்சி அவ்வூரைச் சண்டை செய்து பிடிக்க முயலவில்லை என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அன்றியும் மேலே சொன்ன சளுக்கக் கல்வெட்டில் பின்பு “துள்ளி விழும் கயல்மீன்களைக் கண்களாய்க்கொண்ட காவிரி, சளுக்கனது யானைகளின் மதரீர் விழுந்து, ஓடாமல் தடைபட்டு, கடல் செல்ல இயலாமலாயிற்று. புளகேசியும் பல்லவப் பனியைப் போக்கடிக்கும் கடுங்கதிரவனாய், சோழ சேர பாண்டியரைக் களிப்புறச் செய்தான்” என்றிருக்கிறது. இதனால் மகேந்திரன் புளகேசியுடன் போர்புரிய முடியாமல் காஞ்சிபுர மதிலில் ஒளிந்ததால் தமிழ் முவ்வேந்தர்க்குக் களிப்பு உண்டாயிற்றேயன்றி, புளகேசி தமிழ் நாட்டில் வெற்றியொன்றும் அடையவில்லை என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். புளகேசி வடக்கு முகமாய்த்திரும்பினவுடன் மகேந்திரன் தன் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டு, புல்லூர் என்னும் கிராமத்தில் சளுக்கனைத் துரத்தியடித்தான் என்று ஒரு பல்லவ சாசனத்தில் இருக்கிறது. இது முதல் மகேந்திரனுக்குப் போர்புரிய வேண்டிய அவசியமில்லாமல், சமாதானமாய் நாட்டை ஆண்டான்.

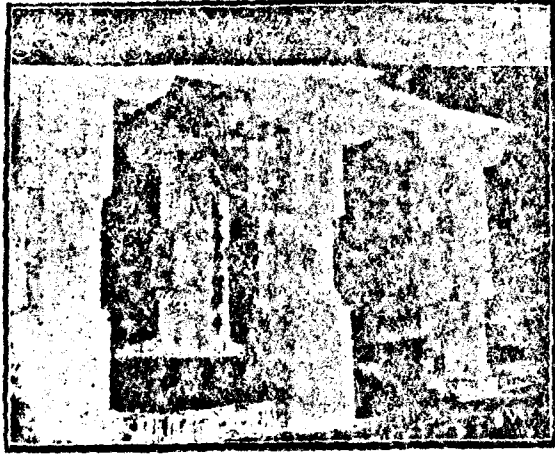
மகேந்திரன் காலத்தில் தென்னாட்டில் சமணர் மிகப் பரவி யிருந்தார்கள். அவர்களது செல்வாக்கும் மிகுந்திருந்தது. பல விடங்களில் பள்ளிகள் கட்டிக்கொண்டு தங்கள் தொழுமுறைகளை நடத்திவந்தனர். அவ்வாறு சமணர் திரண்டிருந்த ஊர்களில் பாடலிபுத்திரம் (இக் காலத்தில் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்ற அதன் நாமமே எல்லோர்க்கும் தெரியும்) முக்கியமானது. அவ்வூரில் அக்காலத்தில் ஒரு வெள்ளாளச் சிறுவன் சமணர் நெறியைப்பற்றித் தரும சேனை என்னும் பெயருடன் வாழ்ந்தான். பின்பு தன் அக்காள் திலகவதியம்மை புகட்டின நற்புத்தியால் மருள் நீங்கி, சிவனருள்பெற்று, சிவபக்தி மிகுந்து, சிறந்த சிவனடியாராய் இனிய தேவாரங்களைப் பாடத் தொடங்கினார்; ஆகையால் அவர் திருநாவுக்கரசர் என்ற பெயர் பெற்றார். இவரையே அப்பர் என்பர். சமணர்கள் அரசனிடத்தில் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தவர்க ளாதலால் திருநாவுக்கரசரைப் பலவிதமாய்த் துன்புறுத்த ஆரம்பித்தார். எத்தகைய துயரம் உற்றாலும் திருநாவுக்கரசர் சிவ பக்தியை விடாமல் இருந்ததால் இவரது உள்ள உறுதியைக் கண்டு காடவர் கோனும் மனம் மாறி அப்பரிடம் அன்பு பிறந்து, ஞானோபதேசம் பெற்றுச் சிவனடியானாயினன். மேலும், வீடு பெற வழியறியாத சமணர் மொழி பொய்யென்றும், மெய்ம் மொழி யாதென்றும் உணர்ந்து, காடவன் திருவதிகை யென்னும் நகரில் முக்கண்ணனுக்காக, பாடலிபுரத்திலிருந்த சமணரது மண்ணைக் கட்டிய பள்ளியொடு பாழ்களையும், இடித்துக்கொண்டு வந்து குணதரவீச்சரம் என்ற கோயிலைக் கட்டினான் என்று பெரிய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

திருவதிகையில் கட்டியது சுடுமண் (அதாவது செங்கல்) கோயில். கர்ப்பக் கிருகம் செங்கல்லாலும், பிற்காலத்தில் கட்டிய மண்டபங்களெல்லாம் கருங்கல்லாலும் அது அமைக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். மகேந்திரன் காலம் வரையில் கிருஷ்ண நதிக்குத் தெற்கில் சுடுமண்ணாலும்,

திருவதிகையில் கட்டியது சுடுமண் (அதாவது செங்கல்) கோயில். கர்ப்பக் கிருகம் செங்கல்லாலும், பிற்காலத்தில் கட்டிய மண்டபங்களெல்லாம் கருங்கல்லாலும் அது அமைக்கப் பெற்றிருப்பதைக் காணலாம். மகேந்திரன் காலம் வரையில் கிருஷ்ண நதிக்குத் தெற்கில் சுடுமண்ணாலும்,

பரத்தாலும் கோயில்கள் கட்டினார்களே யன்றி, கற்கோயில்கள் கிடையாது. இவன்தான் முதல் முதல் கற்கோயில்கள் நிறுமித்தவன். இவனும் குன்றைப்பாறையாய் வெட்டி யெடுத்து, பாறைகளை ஒன்று மேலொன்றாய் அடுக்கிக் கட்டி டங்கள் கட்டினவனல்ல. மலைகளை வெட்டி அதில் தூண் கள், சுவர்களைத் தவிர மற்றைய இடங்களைக் குடைந்து, கர்ப்பக்கிரகம், முன் மண்டபமுமாகச் செய்வித்தான். இக் கோயில்களைக் குகைக் கோயில்கள் என்றே சொல்லவேண் டும். இவ்வகைக் குகைக் கோயில்கள் பல மகேந்திரன் செய்வித்தான். அவைகள் பெஜவாடாவுக்கு அடுத்த உண்டவல்லியிலும் காஞ்சிபுரத்துக்கு அருகில் மாமண்டூர், மழைந்திரவாடி, சிங்கவரத்திலும், நாமக்கல்லிலும் விஷ்ணு ஆலயங்களும் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து கொஞ்ச தூரத்துக்குள் உள்ள சீயமங்கலம், பல்லாவரம், வல்லம், தளவானூர், திருக் கழுக்குன்றம், இவ்வூர்களிலும் திருச்சிராப்பள்ளி மலை மேலும் சிவன் கோயில்களும், மண்டகப்பட்டில் திரிமூர்த்தி கோயிலும், புதுக்கோட்டை சீமையில் சிற்றன்னவாயில் மலைமேல் ஒரு சமணர் கோயிலும் மகேந்திரன் செய்வித் தவை. ஆகையால் மகேந்திரன் ஒரு மதத்தில் அதிகப் பற்றும் மற்றொன்றின் மேல் பகையும் உண்டானவன் அல்ல வென்று ஊகிக்கலாம். இவைகளுள் உண்டவல்லியிலுள்ள சேஷசாயி கோயில் வேலை முடியாமல் நடுவில் வேலை நின்று விட்டது. ஒரு வேளை கோயில் திருப்பணி நடந்துகொண் டிருக்கும் போதே புளகேசி படையெடுத்து வந்ததால் வேலை நின்று விட்டதுபோலும்.

மகேந்திரன் மலையைக் குடைந்து செய்வித்த கோயில் னைப் பார்த்த பரத்திரத்தில் எளிதில் சொல்லலாம். அவை

மஹேந்திரவர்மன் தூண்கள் (புல்லாவரம்)

களைக் கண்டறிவதற்குத் தப்பாத குறிகள் சிலவுள். அக் குகைக் கோயில்களெல்லாம் மலைச்சாரல்களில் குடைந்து செய்தவை. மலை உச்சியிலும் இரா; மலையடியிலும் இரா; மலையினது அடிக்கும் நுனிக்கும் எடுமத்தியிலிருக்கும். கோயிலை மலையில் குடையும்போது, ஆங்காங்கு தூண்களையும், சுவர்களையும், சில விடங்களில் லிங்கிரகத்தையும் செய்தவதற்காக விட்டு விட்டு, மிகுந்த இடத்தை மாத்திரம் குடைந்திருக்கும். தூண்களுக்காக விட்ட பாகம், கீழும் மேலும் சதுரமாயும், எடுவில் மூலை செதுக்கியும் இருக்கும். தூணினது மொத்த உயரம் ஏழு முழமும், மேல் சதுரமும் கீழ் சதுரமும், சிறிண்டு முழமும் இருக்கும். சதுரத்தில் தாமரைப் புஷ்பம் செதுக்கி யிருக்கும்; அன்றியும் தூண்களின் புறங்களில் மகேந்திரனது பட்டப் பெயர்கள் வெட்டி யிருக்கும். தூணின் போதிகை சதுரப் பலகைக் கல்லாலானது. சுவர்களில் சித்திர வேலை செய்திருக்கும். அதனடுவில் கர்ப்பக்கிருகத்தின் துவாரத்தின் பக்கத்தில் துவாரபாலகர் லிங்கிரகம் செதுக்கி யிருக்கும். இந்தத் துவாரபாலகர் தலைமேல் உயர்ந்த தலைப்பாகை உண்டு. மகேந்திரன் காலத்துத் தலைப்பாகைகள் இவ்வண்ணமே இருந்தன போலும். அன்றியும் துவாரபாலகர் வலதுகை இடதுகை மேல் வைத்தும், இடதுகை ஒரு பெருங் கதையைப் பிடித்தும், உடல் அதன் மேல் சாய்ந்தும், பார்க்கிறவர்களை அடிப்பார் போல் தோற்றுவார். இவை யன்றி சுவர்கள் மேல் புராணக்கதைகளைக் குறிக்கும் வெகு அழகிய சிலைகள் செதுக்கி யிருக்கும். விஷ்ணு கோயில்களில் மூல லிங்கிரகமும் மலையின் பாறைகளில் மிக அழகாய்ச் செய்து அமைத்திருக்கும். இந்தக் குறிகளெல்லாது மகேந்திரனது

கோயில்களில் பலவற்றில் கல் வெட்டுகள் வடமொழியிலும் தமிழிலும் உண்டு.

மகேந்திரன் செய்வித்த கோயில்களில் மிக அழகியவை சிற்றன்னவாயில், கிராப்பள்ளி, நாமக்கல் இம்முன்று ஊர்களில் உள்ளவை. சிற்றன்னவாயில் கோயிலுக்குள் ஐந்து சமண முனிவர் விக்கிரங்கள் உண்டு. முனிவர் உட்கார்ந்திருக்கும் முறையும், அவர் உள்ளத்தின் அசையா நிலையை முகத்தில் விளக்கிக் காட்டும் சிற்ப வேலைத்திறமும், கண்ணால் பார்த்து அறிந்து ஆச்சரியப்பட வேண்டுமே யன்றி, வார்த்தையால் வர்ணித்துச் சொல்ல இயலாது. அன்றியும் கோயில் முன்மண்டபத்தில் நின்று அண்ணாந்து பார்த்தால், வனப்பு மிகுந்த அன்னங்கள், யானைகள், தாமரைப் பூக்கள், கொடிகள், பெண்ணுருவங்கள், முதலிய சித்திரங்களைக் கலந்து எழுதிய கோலம் ஒன்று தென்படும். கற்பாறை மேல் பல நிறங்களுடைய சாயங்களைக் கொண்டு ஒலியம் எழுதுவதே வியப்பைத் தரும் பணி. அச்சாயங்கள் 1300 வருஷங்களாக அழியாமல், வாடாமல் இருக்குமாறு எப்படித்தான் எழுதினார்களோ, அறிய வழியில்லை. பழைய காலத்தில் இவ்வித அற்புதச் சித்திரம் பல்லவ அரசர் ஆதரணியால் எழுதப்பெற்ற தென்பதைவிட, தென்னிந்தியர் மனதை மகிழச் செய்யும் செய்தி வேறுண்டோ?

கிராப்பள்ளிக் குன்றின் நடுவில் குடைந்தமைத்த சிவன் கோயிலும் அற்புதமான வேலையே. அதன் மேற்புறச் சுவரில் கற்பதுமைகள் செதுக்கி யிருக்கின்றன. பதுமைகள் வெட்டி யிருக்கும் பாகம் ஏறடிச் சதுரம். நடுவிக்கிரகம் மிகப் பெரியது; கங்காதானை சிவனை கண்

திருச்சிராப்பள்ளி பல்லவ குகைக் கோயிலில் விக்கிரகம்

‘னெதிரிற் கண்டாற்போல் காண்பிக்கும். அவ்விக்கிரகத் தின் முக ஒளியையும், நிற்கும் நிலையையும் பார்த்தால் உயி ருடன் உள்ள உருவம்போல் தோன்றும். இச்சிவனது சடையிலிருந்து விழுமாறு காட்டியுள்ள கங்கையை வலது கை ஒன்றில் ஏந்தியும், பூணூலாய்ப் போட்டுக்கொண்டிருந் தும் பாம்பின் தலையை மற்றோர் வலது கையால் பிடித்தும், இடது கை யொன்றில் உருத்திராட்சமாலையும், மற்றொரு கையை இடுப்பில் தாங்கியும் நிற்கும். சுவர்மேல் அமைத்தி ருக்கும் இச்சிவ விக்கிரகத்தின் வலது காலின்கீழ் முயலக னது சின்னஞ் சிறு விக்கிரகமுண்டு. சுற்றி நான்கு அடி யார்கள் நமஸ்காரம் செய்வதாயும், மேலே இரு கந்தர்வர்க ளும் ஒரு சிறு மனிதனும் மிதக்குமாறும் செய்திருக்கிறது. அழகிய சித்திரவேலைகள் சிரம்பிய நம்முடைய நாட்டில் இதைவிட அதிக வேலைத் திறமான சிற்புள்ளி வேலை வேறு எங்கேயும் இல்லை.

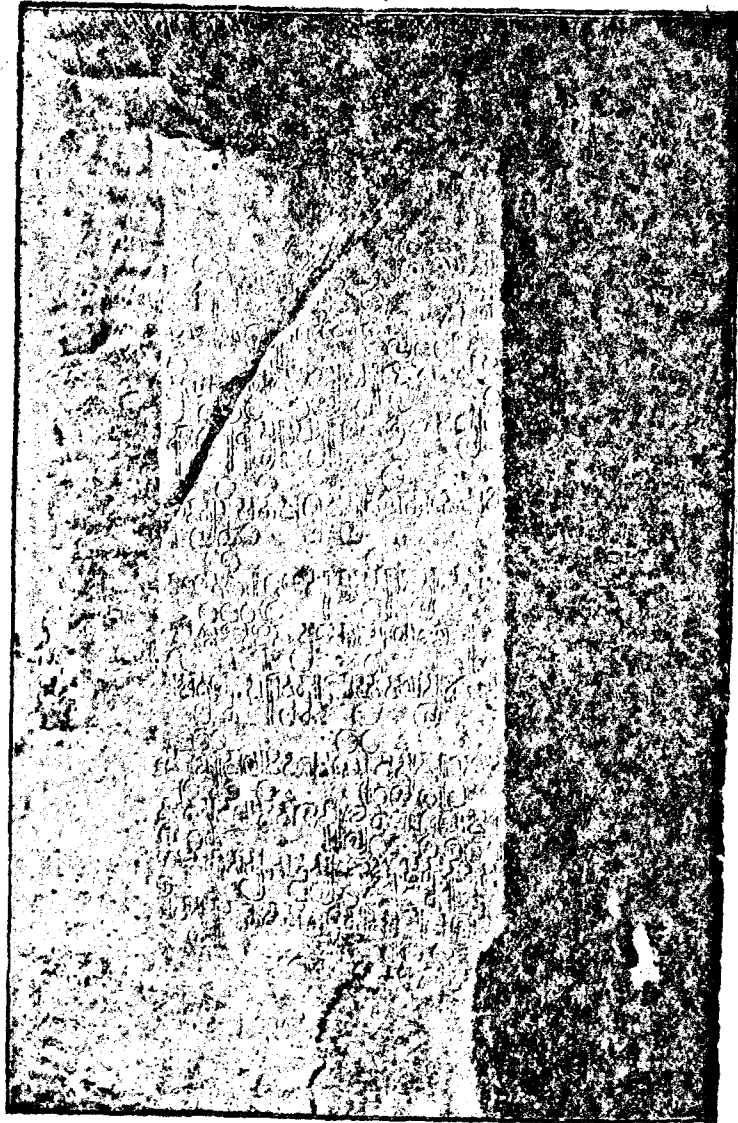
நாமக்கல்லில் மலைக்கோயில்கள் இரண்டு உண்டு. அவை களில் அரங்கநாதன் கோயில் மகேந்திரன் கட்டியதாகும். நரலிம்ஹன் கோயில் கொஞ்சம் பிந்திய காலத்தில் கட்டப் ப்பற்றது. அரங்கநாதன் கோயில் மகேந்திரன் செய்த கோயில்களி லெல்லாவற்றிலும் மிக அழகியது. இங்கிருக் கும் பள்ளிகொண்ட திருமாவின் விக்கிரகத்தைவிட உயர்ந்த செதுக்குவேலை உலகில் எங்கும் இல்லை யென்று கூறலாம். குகைக் கோயிலும் அற்புகமாய்க் குடைவித்தது. கோயில் முன் மண்டபத்துக்கு வெளியில் மூங்கிலால் செய்த தாழ் வாரத்தைப் போல் மலையைக் குடைந்து காட்டி யிருக்கி றது. இதைப் பார்த்தால்தான் புத்திக்குப் புலப்படுமே

யன்றி வர்ணித்து முடியாது. நாமக்கல் கோயிலை ஆதிரங்கம் என்பார். கோயில்களின் சுவர்கள்மீது கைடபன் கதை, நரலிம்ஹாவதார கதை, மத்ஸ்யாவதார கதை முதலியன அழகிய சிலைகளால் காட்டப் பெற்றிருக்கின்றன.

மகேந்திரன் கல்வெட்டுகள் பல அகப்பட்டிருக்கின்றன. அவை வடமொழியிலும் தமிழிலும் உண்டு. அக்கல்வெட்டுகள் ஏழாம் நூற்றாண்டில் எல்லோரும் எழுதிய கிரந்த, தமிழ் எழுத்துக்களில் எழுதினவைகள். கல்வெட்டிலுள்ள செய்யுள் சொற் சுவை நிரம்பி யிருக்கும். மகேந்திரவாடி பென்னும் கிராமத்தில் ஒரு தடாகம் வெட்டு வித்து, பின் வரும் பொருள் தரும் கல் வெட்டு இயற்றிவித்தான்:—நல்லவரெல்லோரும் மிகப் புகழ்வதும், மக்கட்கு இன்பம் பயக்கும் அழகிய மகேந்திர விஷ்ணுக்கிருகம் என்னும் முராரியினது பெருங்கற் கோயிலை மகேந்திரனது பேரூரில் மகேந்திரதடாகத்தின் கரையில் பாறையைப் பிளந்து குணபரன் கட்டுவித்தான்.

சீயமங்கலம் என்ற ஊரிலும் வடமொழிக் கல்வெட்டுண்டு. அதன் பொருள்:—அவனி பாஜன பல்லவேசுவரம் என்னும் இக்கோயிலை லலிதாங்குர மன்னன் தன் மனதைப் பெட்டியாயும், நன்மையை அதற்குள் வைக்கும் நுகையாகக் கொண்டு வெட்டுவித்தான்.

மகேந்திரன் கல்வெட்டுகளில் பெரியது கிராப்பள்ளி குகைக் கோயிலில் செதுக்கி யிருக்கிறதே. இனிய ஸம்ஸ்கிருத சுலோகங்கள் கொண்டது. அவைகளில் முதலிரண்டின் பொருள்:—நதிப்பிரியனை தேவன் நயனாபிரமமான

திருச்சிராப்பள்ளி பல்லவர் குகைக் கோயில் கல்வெட்டு
(மகேந்திரவர்மனது)

நீரையும், தோட்டங்களினும் மாலைகளையும், பிரிய குணங்
களையும் உடைத்தான காவிரி நதியைக் கண்டு, அவள்
மேல் காதல் கொள்வானென்று பர்வதராஜனது பெண் ஐய
முற்று பிறந்த வீட்டை விட்டுவிட்டு (சிராப்பள்ளி) மலை
மேல் நின்றனொண்டு, இந்தி பல்லவனது என்று சொல்லிக்
கொண்டே இருக்கிறாள். குணபர அரசன் லிங்கத்தைப்
பூசை செய்வான் (லிங்கி) ஆனதால், (லிங்கபூசைக்கு)
எதிர் முறையில் (விபரீத பகஷத்தில்) இருந்து திரும்பி
வந்த அவனது ஞானம் (இந்தக் கோயிலில் அவன் வைத்
துப் பூசை செய்த) லிங்கத்தால் உலகமெல்லாம் பரவட்டும்.
இந்தச் சுலோகத்தில் குறித்து உள்ள லிங்கம், லிங்கி, விப
ரீத பகஷம், என்ற பதங்கள் தர்க்க சாஸ்திரத்தில் வேறு
பொருள்களுள்ளவை யானதால் 'இது' சிலேடையாகும்.
அன்றியும் எதிர் முறையிலிருந்து திரும்பினது என்பது,
முந்து அப்பரைத்துயர்வுறச் செய்து, பின்பு மகேந்திரன்
சைவனான கதையைக் குறிக்கும்.

தளவானூரில் உள்ள மகேந்திரனை தமிழ்ச் கல்
வெட்டு, இதுவரைக்கும் அகப்பட்டிருக்கும் தமிழ் எழுத்
துகள் எல்லாவற்றிலும் மிகப் பழைய எழுத்துக்களைக்கொண்
டது. அது பின்வருமாறு.— ஸ்ரீ தொண்டையர் தார்வெந்
தன் நரேந்திரப் பொத்தரையன் வெண் பெட்டின் தென்
பால் மிக மகிழ்ந்து கண்டான் சரமிக்க வெஞ்சிலையன் சத்
துருமல்லெச்வராலயமென்றனுக் கிடமாக வாங்கு இவ்வூர்
ப்ரம்ம மங்கலவன் செல்வன் சிவதாஸன் சொல்லியது. இந்
தக் கல்வெட்டில் பழைய கால எழுத்து முறைகள் சில கவ
னிக்கத் தக்கவை. 'வே' என்பதற்கு 'வெ', 'ரே' என்பதற்கு

‘ரொ’, ‘பொ’ என்பதற்கு ‘பொ’, என்று முன்காலத்தில் எழுதினாரு என்று அறியலாம்.

வல்லத்துக் குகைக் கோயிலில் பின் வரும் கல் வெட்டுண்டு:

பகாப்பிடுகு லளிதாங்குரன் சத்துரு மல்லன் குணபரன்
மயெந்திரப் பொத்த ரெசரு அடியான்
வயந்தப்பிரி அரெசரு மகன் கந்த சென்ன
செய்வித்த தெவகுலம்.

‘மயெந்திரப் பொத்தரெசரு’ என்றால் மகேந்திரப் போத்தரசர் என்பது. ‘வயந்தப் பிரி அரெசரு’ என்றால் ‘வசந்தப் பிரிய அரசர்’ என்பது. ‘தெவகுலம்’ என்றால் ‘கோயில்’

இந்தக் கல்வெட்டுகளில் மகேந்திரனுக்கு குணபரன், அவனிபாஜன பல்லவன், லளிதாங்குரன், நேரந்திரப்போத் தரையன், சத்துருமல்லன், பகாப்பிடுகு, என்ற பட்டங் களைக் காண்கிறோம். பட்டங்கள் பல வைத்துக் கொள் வதில் இவ்வரசன் அவாமிருந்தவ னென்று தெரிய வரு கிறது. மேலே உள்ளவை தவிர, நயபரன், மகேந்திர விக்கிரமன், கலகப் பிரியன், புருஷோத்தமன், நரவாகனன், உதாரசித்தன், பிரகிருதிப் பிரியன், அலுப்தகாமன், நிரபேகூதன், சத்திய சந்தன், என்னும் பட்டங்கள் இவன் பெற்றவைகளில் சில. இவைகளில் பகாப்பிடுகு என்றால் பகைவர் மேல் இடியைப் போல் விழுவன் என்பது பொருள். இது தெலுங்கு மொழி. இதைத் தவிர வேறு தெலுங்குப் பட்டங்களும் வடமொழிப் பட்டங்களும்

இவனுக்கு உண்டு. கோயில்கள் பற்பல கட்டுவித்ததால் ‘சேத்தகாரி’ என்றும், அவைகளில் சித்திரவேலை அநேகம் செய்வித்ததால் சித்திரக்காரப்புவி என்றும், நாடகம், பாட்டு முதலியவற்றில் மிக ஊக்கமும் அறிவும் உடையவனுதால் மத்த விலாசன், அசித்திய ராகன், விசித்திர சித்தன் என்றும், இன்னும் பல பெயர்களும் பெற்றான். ஸங்கிரண ஜாதி என்று மற்றொரு பெயரிருந்ததால் இவன் தகப்பன் பல்லவ னும் தாய் தமிழ்ப் பெண்ணுமாய் இருந்திருக்கலா மென்று தோன்றுகிறது. பொருள் தெரியாத வேறு சில தெலுங்குப் பட்டங்கள் சிலிபுண்டுண்டு, நீலநிலை நயம்பு, பஸரம்பு உண்டு. இவை பண்டைய தெலுங்குபோலும்.

புதுக்கோட்டைக்கு அருகிலிருக்கும் குடும்பா மலையடிச் சார்விலும், திருமயம் குகைக் கோயில் குடைந்திருக்கும் மலையடிச் சார்விலும் மகேந்திரனது மற்றொரு கல்வெட்டுண்டு. அதில் எழு பழய முறை இராகங்களில் பாட்டுகளின் ஸ்வரங் கள் வெட்டி யிருக்கின்றன. கல் வெட்டின் இறுதியில் ஸ்ரீ ருத்திராசாரியனுடைய சிஷ்பனுன பரம மாஹேச்வரன் (என்றால், உயர்ந்த சிவனடியான்) வெட்டுவித்தது என்று சொல்லி யிருக்கிறது. ருத்திராச்சாரியன் மகேந்திரனது சங்கீத ஆசாரியன் போலும். இதனால் மகேந்திரன் மற்றைய கலைகளிலன்றி பாட்டிலும் பெரும் பயிற்சி உள்ளவனென்று தெரியவருகிறது. அன்றியும் 1300 வருஷத்துக்கு முன்னால் கம்முடைய நாட்டில் சங்கீதம் எவ்வாறு யாந்திருந்த தென்று வியக்கத்தக்கதாகும்.

பாட்டில் மாத்திரமல்ல; நாடகம் இயற்றுவதிலும் மகேந் ரன் தேர்ந்தவன். இவன் எழுதின மத்தவிலாசப்பிரஹ்ம

நம் என்றோர் நூல் சில நாட்களுக்குமுன் அகப்பட்டது; அதை அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். இது நகைப்புண்டாக்கத் தக்க நாடகம். இந்த நாடகத்தைப் படித்தால் மகேந்திரன் காலத்தில் மக்களின் நடைகள், வழக்கங்கள் எவ்வாறு இருந்தன என்று அறிந்துகொள்ளலாம். மற்றைய நாடகங்களைப்போல் புராண கதைகளைப்பற்றி பல்லாமல் மக்களின் வாழ்முறைகளைக் காட்டி எழுதியது. இன்னும் எத்தனை நூல்கள் மகேந்திரன் இயற்றினானோ அறிய வழியில்லை. அவைகள் அகப்பட்டால்தான் உண்டு.

மகேந்திரப் போத்தரையனது பெருமை எத்தகையதோ? அக்காலத்தில் ஆரியாவர்த்தம் முழுவதையும் ஒரு குடையின்கீழ்க் கொணர்ந்த பாக்கிரமம் மிகுந்த ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவ சக்கரவர்த்தியை யுத்தத்தில் தோற்கடித்த புஜபலமுடைய புளகேசியைப் புல்லலூரில் ஜயித்து விரட்டி யடித்த தோள்வலி யுள்ளவன். கிருஷ்ண, பெண்ணையாறு, கருடநதி, காவிரி முதலிய புனித நதிகள் பாயும் முண்டராஷ்டிரம், கம்மராஷ்டிரம், தொண்டைமண்டலம், சோழ விஷயம், கொங்குதேசம் இவைபெல்லாம் ஆண்டவன். சமணர் செல்வாக் குயர்ந்திருந்ததால், ஒளிமங்கி, தாழ்நிலை அடைந்திருந்த சைவநெய்யை உயர்நிலைக்குக் கொணர்ந்த உத்தமன். உலக மிருக்குமளவு சைவர் படித்து, உள்ளம் உருகி, உய்வதற்கு உதவும் தமிழ்வேதமென்ற புகழைப் பெற்ற தேவாரங்கள் பாட ஆரம்பித்த காலத்தவன். ஆரிய மொழியினது உரைநடை, எழுத்துநடை என்ற இருவகைத் தான் பிரகிருத, ஸம்ஸ்கிருதங்களில் அழகிய கலோகங்க ளென்ன, இனிய நாடகங்களென்ன இயற்றினவன். தமிழர் வடமொழி பயின்று, அம்மொழியில் அரிய நூல்களை இயற்

றுமாறு வழிகாட்டினவன். பாட்டில் நிபுணன். கற்சிற்பம் முதலில் தமிழகத்தில் பரவுமாறு செய்தவன். குளங்களை வெட்டி, காடுகளை யழித்து தம் மக்களுக்கு நன்மையுரிந்த தருமராஜர்.

அக்காலத்து மறுமன்னர்.

மகேந்திரப் போத்தரையன் காலத்தில் இந்தியா நாடு முழுவதிலும் புதியகிளர்ச்சி கிளம்பியிருந்தது. ஆரியாவர்த்த மென்கிற வட இந்தியாவில் ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவன் சக்கரவர்த்தி யாய் ஆண்டானென்று முன்னரே சொன்னோம். அவன் கவிக்களை மிகப் பாராட்டினான். அவனும் மகா கவி. ரத்ன வளி, பிரியதர்சிகா, நாகாநந்தம், முதலிய இனிய வடமொழி நாடகங்களை இயற்றினான். அவன் சன்னிதியில் புகழ்பெற்ற கவியான பட்டபாணன், ஹர்ஷசரித்திரம், காதம்பரி, என்ற உயர்நடையில் எழுதின கத்திய காவியங்களையும், பார்வதி பரிணயம் என்ற நாடகத்தையும் இயற்றினான். இவான்சுவல் என்ற சினத்துப் பெயரையும், தருமத்திராதன் என்ற வடமொழிப் பெயரையும் பூண்ட சினதேச யாத்திரைக் காரன் ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவன் சந்திரியில் பலகாலமிருந்து பல வெகுமதிகள் பெற்றான். ஸ்ரீ ஹர்ஷதேவனது முக்கிய பட்டணம் இப்போது கன்னட என்னிற கானியகுப்பஜம். அவ்வுரில் புத்தன், சூரியன், சிவன், இம்முவருக்கும் அழகிய கோயில்களைக் கட்டி ஸ்ரீ ஹர்ஷன் அழகிய உற்சவங்களை நடத்தினான்.

நடு இந்தியாவில் வாதாவி நகரத்தில் இரண்டாவது புளகேசி ஆண்டான். இவன் ஸ்ரீ ஹர்ஷனோடும் மகேந்திர

னோடும் போராடினதைப்பற்றியும் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். இவன் விஷ்ணுபக்தன். சளுக்கநாட்டில் குகைக்கோயில்கள் கட்டினவன். இவனது மராட்டிய வீரர்கள் போரில் முன்வைத்த காலிப் பின்வாங்காமல் யுத்தஞ் செய்பவர். சளுக்க சேனாதிபதிகளில் எவனாவது சண்டையில் தோல்வியடைந்தால் அவனுக்குப் புடவைகட்டி தெருவில் நடத்திவைப்பது வழக்கம். இந்த அவமானத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அவ்வீரர்கள் தோற்றுபோனால் உயிரை விட்டுவிடுவர். யுத்தஞ் செய்யும்போது சளுக்க வீரர் தாமும் சாராயத்தைக் குடித்தும், யானைகளுக்குச் சாராயத்தைப் புகட்டியும், அளவற்ற வீரத்தன்மையுடன் போர்புரிவர்.

கி. பி. 600-ம் வருஷத்துக்குச் சிலகாலம் முன்னால் பாண்டிய ராஜ்ஜியம் களப்பிரர் என்பவர் கையில் அகப்பட்டு பாண்டியர் நிலை கெட்டிருந்தது. இந்தக் களப்பிரர் எவர், இவர் தலைவர் எவர், எவ்வாறு மதுரையைக் கைக்கொண்டனர் என்று கண்டுபிடிக்க இதுவரையில் ஆதாரம் ஒன்றும் அகப்படவில்லை. மகேந்திரன் கச்சியில் ஆளுங்கால், களப்பிரரை மதுரையிலிருந்து பாண்டியர்கள் தொலைத்து மறுபடியும் அப்பாண்டியர்கள் ஆள ஆரம்பித்தார்கள். மதுரையில் பாண்டியர் ஆட்சியை மறுபடியும் நிலைநிறுத்தின மன்னனது பெயர் கடுங்கோன் பாண்டியன். பிற்காலத்தில் பிறந்த பாண்டிய சாசனமொன்றில், “புயல் விசும் கடலிலிருந்து கதிரவன் கிளம்பினாற்போல் கடுங்கோன் பாண்டியாதி ராஜன் பூமிதேவியினது உரிமையைக் கைக்கொண்டு பிற மன்னரைத் தொலைத்து, அரசாட்சி நடத்தினான்” என்று

எழுதியிருக்கிறது. இதைத்தவிர இவனைப்பற்றி வேறொன்றுத் தெரியவில்லை.

இக்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் கங்கை குலமன்னவரும் பெரும் புகழ்பெற்று உயர்நிலை யடைந்தார். இக்கங்கை குலத்தார் தற்காலத்தில் தங்கம் வெட்டியெடுக்கும் இடமான கோலாற்றில் உதித்தவர். இவர் குலத்தின் ஒரு கிளையினர் கீழ்க்கரையில் வேங்கி என்னும் ஊரில் ஆண்ட கீழ்ச்சளுக்கர் நாட்டுக்கு வடக்கும் கலிங்கத்துக்குத் தெற்குமான தேசத்தில் அரசாட்சி பெற்றார். இம்மன்னவருக்குக் கீழ்க்கங்கைய அரசரென்று இந்திய சரித்திரத்தில் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவரது முக்கிய பட்டணம் விசாகப் பட்டணம் ஜில்லாவுக்கு வட எல்லையிலுள்ள ஸ்ரீகாகுளம் என்ற ஊர்; நாகாவளி நதிக்கரையில் உள்ளது. பழய தமிழ்ச் செய்யுள்களில் கலிங்கம் என்ற பெயருடையதென்றும், மிக மெல்லிய ஆடையென்றும் சொல்லியிருக்கிற துணி இந்த ஸ்ரீகாகுளத்தருகில்தான் நெய்தது ஆகும். சிகழ்காலத்திலும் இவ்விடத்தில் முற்கூறிய நெசவு கொஞ்சமுண்டு. கங்கையர் குலத்தின் மற்றோர் கிளையினர் காவிரிக்கரையில் (மைசூர் நாட்டில்) உள்ள தலைக்காடைத் தலை நகராய்க்கொண்டு ஆண்டனர். இவர்க்கு மேல் கங்கையர் என்று சரித்திரங்களில் பெயரிடுவர். இவர் கதம்பர் முதலிய சிற்றரசரை ஜயித்து கோவாபுரம் வரைக்கும் ஆண்டார். இக்குலத்தவன் இந்திரவர்மன் என்ற மகிமையுற்ற மன்னன் கி. பி. 580-இல் ஒரு புதிய காலக்கணக்கை ஏற்பாடு செய்தான். அந்த வருஷத்துக்கு இப்போது பசலி என்கிறோம். அறுப்பு காலத்தில் பசலி என்பது ஆரம்பிக்கும்.

கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டில் (அதாவது 500 முதல் 599 வரையில்) விஷ்ணு பக்தியும் சிவபக்தியும் தமிழ்நாட்டில் மிகுந்து, வைணவ நெறியும் சைவ நெறியும் பரவின. விஷ்ணு கோயில்களும், சிவாலயங்களும் பெருகின; ஆனால் அக்கோவில்கள் மரத்தாலும் செங்கல்லாலும் கட்டப் பெற்றவைகள். அவைகளில் ஆகமங்களென்கிற வடமொழி நூல்களில் சொல்லியவாறு அந்தணர்கள் பூஜையை நடத்தி வந்தார்கள். ஆகமங்களில் சொல்லிய சிவதீக்ஷையையும், வைஷ்ணவ வழிபாடுகளையும் பல சாதியாரும் பெற்று, ஞானம் உதயமாகி சிவ பக்தர்களும் வைஷ்ணவ பாகவதர்களும் நாட்டில் அதிகரித்தார்கள். நிகழ்காலத்தில் மக்கள் கொண்டாடும் சிவஸ்தலங்களும் வைஷ்ணவ ஸ்தலங்களும் அந்த ஆறாவது நூற்றாண்டிற்கு முன்பே தோன்றி மகிமை யோடு விளங்கின; ஆனால் இப்போதிருக்கும் கற்கட்டிடங்கள் அப்போதில்லை. கர்ப்பக்கிருகங்களும் விக்கிரகங்களும் இப்போது போலவே அப்போதும் இருந்தன.

சைவம்

மகேந்திரப் போத்தரையன் ஆண்டபோதே அப்ப ரென்கிற திருநாவுக்கரசர் சிவஸ்தலங்களில் சிலவற்றைப் போய்ப்பார்த்து, அங்கிருக்கும் சிவமூர்த்திகளைத் துதித்துப் பாசரங்கள் பாடியுள்ளார். அப்பர் சிவபக்தி மிகுந்து, ஏனைய பொருள்களை விட்டுவிட்டு சிவனைப்பற்றியே பாட ஆரம்பித்தார். இதுமுதல் வழிபடு கடவுளைத்தவிர மற்றைய பொருள்களுடையவை தமிழ்நாட்டில் தழைக்கவில்லை. இது

முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகள் வரையில் அகப்பொருள், இயற்கைப்பொருள், போர், அரசரது மகிமை முதலிய விஷயங்களைப் பற்றி செய்யுள் செய்வது இல்லாமற் போயிற்று. சிவனைப்பற்றி அப்பரும், அவருக்குப் பின் திருஞான சம்பந்த மூர்த்தியும், சுந்தரமூர்த்தியும் பாடின பாசரங்களுக்குத் தேவாரம் என்று பெயர். இப்பாட்டுகள் அனைமாய் பத்து பத்தாய் ஆன பதிகங்கள். இவைகளுள் சங்கச்செய்யுள் முறையாயல்லாது, ஆரிய மொழிகள், ஆரிய விருத்தங்கள், ஆரியக்கவி நடைகளும், புராணக் கதைகளும் மிகுந்திருக்கும்.

ஆகமங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு பாதங்களென்றும். அதில் முதலிரண்டும் கரும மார்க்கம் நிறைந்தும் மற்றிரண்டும் ஞானமார்க்கம் நிறைந்தும் இருக்கும். ஞான நெறி மிகக் தஷ்டமானது. கோயில்களில் தொண்டு செய்து கடவுளை இடைவிடாது போற்றுவது சுலபம். ஆதலால் அப்பர் இறுமாப்பற்று எளிய தொண்டுகளைச் செய்ய வேண்டிமென்பதையே வற்புறுத்திப் பாடினர். உதாரணமாக அவர் பாசரங்கள் சிலவற்றை எழுதுவோம்.

பத்தையப் பாடமாட்டேன் பரமனே பரமயோகி
எத்தினால் பத்திசெய்கேன் என்னை நீ இகழவேண்டாம்
முத்தனே முதல்வா தில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
அத்தர் உன்னாடல் காண்பான் அடியனைன் வந்தவாரே.

காண்பான் = காணும்பொருட்டு

அத்தா = தந்தையே

அடியனைன் = தொண்டாகிய நான்

வந்தவாரே = வந்தவாறு + ஏ (வந்தது)

வேதம் ஒதிலென் சாத்திரம் கேட்டிலென்,
நீதி நூல் பல நித்தல் பயிற்றி லென்
ஒதி அங்கம் ஓராரும் உணரிலென்
ஈசனை உள்குவார்க்கு அன்றி இல்லையே.

சாத்திரம் பல பேசும் சமூகக்காரன்
கோத்திரமும் குலமும் கொண்டு என் செய்வீர்
பாத்திரம் சிவமென்று பணிதிரேல்
மாத்திரைக்குள் ளாளுமாற் பேறறோ.

நிலைபெறுமாறு எண்ணுதியேன் நெஞ்சே
நீவா நித்தலும் எம்பிரானுடைய கோவில் புக்கு
புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்குமிட்டுப்
பூமலை புனைந்து ஏத்திப் புகழ்ந்து பாடித்

நித்தல் = தினந்தோறும்
பயிற்றிலென் = போதித்தால் என்ன
அங்கம் = வேதாங்கங்கள் ஆறு
உள்குதல் = சித்தித்தல்
சமூகக்காரன் = வீணர்கள், வாதிடுவோர்
பாத்திரம் = உரியபொருள், போற்றத் தகுந்த பொருள்
பணிதிரேல் = பணியாவிட்டால், வணங்காவிட்டால்
மாத்திரை = கண்ணிமைக்கும் அளவு அல்லது கை
நொடிக்கும் அளவு
மாற்பேறு = ஒரு சிவஸ்தலம் = திருமாற்பேறு.

புலர்வதன்முன் = பொழுது விடியமுன்
அலகிட்டு = விளக்குமாற்றல் கூட்டி, கோவிலில் இருக்கும் விளக்கு
மாறுக்கு திருவலகு என்று பெயர்.

தலையாரக் கும்பிட்டு கூத்துமாடிச்
சங்கரா சய போற்றி போற்றி என்றும்
அலைபுனர்சேர் செஞ்சடை யெம் மாதியென்றும்
ஆரூர என்று என்றே அலரானில்லை.

பூக் கைக்கொண்டு அரன் பொன்னடி போற்றிலார்
நாக்கைக் கொண்டு அரன் நாமம் நவில்கிலார்
ஆக்கைக்கே இரை தேடி அலமந்து
காக்கைக்கே இரையாகிக் கழிவரே.

தொழுது தூமலர் தூவித் துதித்து நின்று
அழுது காழுற்று அரற்றுகின்றாரையும்
பொழுது போக்கிப் புறக்கணிப்பாரையும்
எழுதுங் கீழ்க்கணக்கு இன்னம்பர் ஈசனே.

மெழுக்குமிட்டு = பசுவின் சாணத்தால் மெழுதி
புனைந்து = கூட்டி, தொடுத்து
அலைபுனல் = அலைகளையுடைய கங்கை
ஆதி = முதல்வன்
ஆரூர் = திருவாரூர் இப்போது திருவாலூர் என்பர்.

பூ + கைக்கொண்டு = மலரை கையில் கொண்டு
நவில்கிலார் = சொல்லார்கள், நவில் (பகுதி)
ஆக்கை = யாக்கையின் திரிபு = உடம்பு = சரீரம், இரை = உணவு
அலமந்து = கலங்கி (அலமரு = பகுதி) கழிவர் = இறப்பர்

காழுற்று = ஆசைகொண்டு
அரற்று = வாய்விட்டுக் கதறல்
புறக்கணிப்பார் = ஒதுக்கிவிடுவார், பொருளல்ல என்று கருதுவார்.
கீழ்க் கணக்கு = நுட்பமான கணக்கு.

அப்பர் காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வடமொழி வேரூன்றி யிருந்ததென்றும், ஆரியர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் மாறுபாடு ஒன்றுமில்லையென்றும் இவர் பாசரங்களி விருத் தற்பிலாம்.

மூரி முழங்கொலி நீரானான் கண்டாய்
முத்தழல் போல்மேனி முதல்வன் கண்டாய்
ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்
இன்னடியார்க்கு இன்பம் விளைப்பான் கண்டாய்
ஆரியன் கண்டாய், தமிழன் கண்டாய்
அண்ணாமலை உறையும் அண்ணல் கண்டாய்
வாரி மதகளிறே போல்வான் கண்டாய்
மறைக்காட் டுறையும் மணுளன் தானே.

பந்தணவு மெல்லிரலான் பாகன்றன்னை
பாடலோடு ஆடல் பயின்றான்னைக்
கொந்தணவு நறுங்கொன்றை மாலையானைக்
கோலமா நீல மிடற்றான்னைச்

மூரி முழங்கொலி=மிகவும் முழங்குகின்ற, 'ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன்'='ஊருணி நிறைந்தந்தே' என்ற குறளோடு ஒப்பிடத் தக்கது. ஆரியன்=வடமொழிக் குரியவன், தமிழன்=தமிழ்மொழிக் குரியவன், அண்ணாமலை=திருவண்ணாமலை, வாரிமதம்=கடல் போன்ற மிகுந்த மதஜலம், களிறு=ஆண் யானை, மறைக்காடு=வேதாரண்னியம், கிழக்குக் கடற்கரையிலுள்ளது. மணுளன்=நாய கன், வேதாரண்யத்தில் சுவாமி மணமகன்கோலத்துடன் எழுந் தருளியுள்ளார்.

அணவுதல்=தடவுதல், மெல்லிரலான் பாகன்=மெல்லிய விரல்களையுடைய பார்வதினைவன், கொந்து+அணவு=மலர்ச்

செந்தமிழோடு ஆரியனைச் சீரியானைத்
திருமார்பில் புரிவெண்ணூற் றிகழப்பூண்ட ;
அந்தணனை ஆவடுதண் டுறைமேய
வானடியே அடிநாபேன் அடைந்து உய்த்தேன்.

சிவபெருமானது திரு உருவத்தை எவ்வாறு பாடின ரென்பதைக் காட்ட.

குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செல்வாயில் குமின்சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால்வெண்
[னீறும்,

இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காண்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே.

அப்பர் தம் காலத்துக்கு முன்னிருந்த சமணப் புலவர் களைப்போல் அவரும் மனப் பண்புகளைப் பொருள்களாக பாவித்துக்கூறி பாசரங்களைப் பாடியுள்ளார்.

கொத்துகள் நெருங்கிய, நறும்=வாசனையுள்ள, மிடறு=கழுத்து, நீலமிடற்றன்=நீலகண்டன், சீரியான்=கண்டம் சிறப்புடையோன் புரிவெண்ணூல்=திரிக் கப்பட்ட பூணூல், ஆவடுதண்டுறை=திரு வாடுதுறை, அரன்=பாவத்தைப் போக்குபவன் சிவன், உய்ந் தேன்=பிழைத்தேன்.

குனித்த புருவம்=வளைந்த புருவம்
குமின் சிரிப்பு=புன்னகை
பனித்த சடை=சரம் பொருந்திய சடை
வெண்ணீறு=வெண்மையான விபூதி
எடுத்த பொற்பாதம்=துக்கிய திருவடி
மானிலம்=பெரிய பூமி

மனமெனும் தோணி பற்றி மதி யெனும்
கோலை ஊன்றி,
கிணெனும் சரக்கை ஏற்றிச் செறி
கடலாடும்போது
மதனெனும் பாதை தாக்கி மறியும்போது
அறிய வொண்ணாது
உணையுனும் உணர்வை நல்காய்
ஒற்றி யூருடைய கோவே.

மெய்யாம் உழவைச் செய்து விருப்பேனும்
வித்தை வித்திப்
பொய்மையாம் களையை வாங்கிப் பொறை
யெனும் நீரைப் பாய்ச்சித்
தம்மையும் நோக்கிக்கண்டு தகவெனும்
வேலியிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பாராகில் சிவ கதி
விளையுமன்றே.

சிவபெருமானை வழிபட்டால் மனிதர் அச்ச மறப்
பிழைக்கலாம் என்ற தீரமொழியை உறுத்துக் காட்டுவர்.

செநிகடல் = அலைகள் சிறைந்த கடல்
மதனெனும் பாதை = காமமாகிய பாதை
மறியும்போது = கலங்கும்போது
உணையுனும் = உன்னைச் சிந்திக்கும்
உணர்வு = ஞானம் = அறிவு
ஒற்றியூர் = திருவொற்றியூர் = சென்னைக் கரையில் உள்ளது.

வித்தி = விதைத்து, பொறை = பொறுமை, தகவு = தகுதி.

மண் பாதலம் புக்குமால் கடன்முடி மற்றேழுலகும்
விண்பா றிசைகெட்டிரு சுடர்விழினு மஞ்சனெஞ்சே
தண்பானமக்கொன்று கண்டோர் திருப்பாதிரிப்புலியூர்
கண்பாவு நெற்றிக்கட வுட்சுடரான் கழலினையே.

சுண்ண வெண்சந்தனச் சாந்தும் சுடர்த்திங்கட் ஞானமணி
வண்ண வுரிலையுடையும் வளரும் பவள நிறமும்
அண்ணலரன் முரணேறுமகலம் வளாயவரவும்
திண்ணன் கெடிலப் புனலுமுடையா ரவர்தமர் நாம்
அஞ்சுவதி யாதொன்றுமில்லை; மஞ்சவருவதுமில்லை.

கல் நெஞ்சு கரையுமாறு அப்பர் அனைக பாசுரங்கள்
பாடி யிருக்கிறார்.

மால்கடல் = பெரிய கடல், விண்பால் + திசைகெட்டு
விண் = ஆகாயம், இருசுடர் = சூரிய சந்திரர்
அஞ்சல் = பயப்படாதே
கண்பாவு நெற்றி = கண்பொருந்திய நெற்றி
கழலினை = இரண்டு பாதங்கள்
திருப்பாதிரிப்புலியூர் = பாதிரி விருஷத்தையுடையது, புலி
வியாக்கிரபாதர் = அவரால் பூஜிக்கப்பெற்றது.

சுண்ணம் = வெண்மை, ஞானமணி = சிரசில் அணிந்துகொள்ளும்
மணி, உரிலை = புலி = அரண் = மதில்; அரவு = பாம்பு, தமர் =
உறவினர்.

பழியுடைய யாக்கைதனில் பாழுக்கே நீரிறைத்து
வழியிடை வாழமாட்டேன் மாயமுந்தெளியில்லேன்
அழிவுடைத்தாய வாழ்க்கை ஐவரால் அலைக்கப்பட்டுக்
கழியிடைத்தோணிபோன்றேன் கடவுள்விரட்டினாரே

செத்துச் செத்துப் பிறப்பதை தேவென்று
பக்தி செய்மனப் பாரைகட் கேறுமோ
அத்தனென்று அரியொடு பிரமனும்
துத்தியஞ் செய்ய நின்ற நற்சோதியே.

நூறு கோடி பிரமர்க ளெங்கின
ராறுகோடி நாராயண ரங்ஙனே
யேறுகங்கை மணலெண்ணி விந்திரர்
ஈதிலாத நல்விச ளெருவனே.

பக்தியைப் பெருக்குமாறு பாடுவோர் தாம் வழிபடு
கடவுளை முதல் தெய்வமாய்ப் போற்றுவது கடனே. அன்
றியும் ஏனைய தமிழ்ப் புலவர்களைப் போல நீர்வளம், நில
வளங்களைக் கூறுது, பக்திக்குரிய வற்றையே பன் முறை

யாக்கை=சரீரம்=பாழுக்கே=வீணுக்கே=தெளியகில்லேன்=
தெளியலில்லை. கழி=உபங்கழி.

தேவென்று=தெய்வமென்று
அத்தன்=தந்தை=அரி=விஷ்ணுதுத்தியம்=ஸ்தோத்திரம்.
கொங்கினார்=மாண்டார்கள்
இந்திரர்=கங்கையின் மணலைப்போன்று எண்ணில்லாதவர்கள்
நறு இலாத=முடிவிலாத=
ஈசன் ஒருவன்=கடவுள் ஒருவனே.

யும் வற்புறுத்திச் சொல்வர். ஆனாலும் ஆங்காங்கே வருண
னைக்குறிய சிற்சில குறிப்புகளும் காணலாம். சிதம்பரப் பாகுர
மொன்றில்

பானையுடைக்கமுசோங்கிப் பன்மாட
நெருங்கி யெங்கும்
வானையுடைப் புனல்வந்து
எறிவாழ் வயல்தில்லை தன்னுள்
ஆளவுடைக் கழல் சிற்றம்பலத்தரன்
ஆடல் கண்டால்
பீளையுடைக் கண்களால் பின்னைப் பேய்த்
தொண்டர் காண்பதென்னே.

வைஷ்ணவம்.

வைஷ்ணவ சமயமும் சைவ சமயத்தைப் போல் பக்தி
மார்க்கத்தையே உயர்வாகக்கொண்ட நெறியாகக் கூறும்.
ஆனால் சைவர் சிவன் அருளால் தான் வீடுபெற இயலுமென்
றும், வைஷ்ணவர் விஷ்ணுவின் கருணையினால் மாத்திரம்
தான் மோகும் அடைய முடியும் என்றும் கூறுவர். முதலில்
பக்தியதிகத்தால் சைவர், சிவன் விஷ்ணுவைவிட உயர்ந்தவ
ரென்றும் வைஷ்ணவர், விஷ்ணு சிவனைவிட உயர்ந்தவ
ரென்றும் போற்றினர். அப்போது சிவன் கோயிலும்
விஷ்ணு கோயிலும் ஒன்றற்கொன்று அருகிலேயே உண்
டாயின; அன்றியும் அப்போது கட்டின சிவன் கோயில்

கமுகு=பாக்குமரம்; மாடம் மாளிகை; புனல்=நீர்; தில்லை=
சிதம்பரம்; பீளையுடைய கண்கள்=அழுக்குடைய கண்கள்.

களின் சுவர் மேல் விஷ்ணு விக்கிரகங்களும், விஷ்ணு கோயில்களின் சுவர்மேல் சிவ விக்கிரகங்களும் நிறுமிப்பது உண்டு. பிற்காலத்திலோ (கி. பி. 1000-க்குப் பின்) சைவர்க்கும் வைஷ்ணவர்க்கும் பகை மிகுந்து, இவ்வாறில் லாமல் போய்விட்டது.

விஷ்ணுவைத் தமிழ்ப் பாசுரங்களில் பாடினவர்களுக்கு ஆழ்வார்கள் என்று பட்டப் பெயர் உண்டு. இவரில் முதல்வர் பொய்கை யாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார் ஆகிய இம்மூவர். இவர் தொண்டை மண்டலத்தவர்; பொய்கை ஆழ்வார் கச்சித்திருப்பதியி லிருக்கும் திரு வெஃகா வென்னும் திவ்ய ஸ்தலத்திலும், பூதத்தாழ்வார் கடல் மல்லை (மகாபலிபுரம்) என்னும் சேஷத்திரத்திலும், பேயாழ்வார் மைலாப்பூரிலும் அவதாரஞ் செய்தவர்கள். இவர் மூவரும் ஓரிரவில் (தென்) பெண்ணை யாற்றங்கரை யிலுள்ள திருக்கோவலூரில் ஒரு இடைகழி¹யில் சேர நேரத் தது. அப்போது ஒவ்வொருவரும் விஷ்ணுவைப்பற்றி ஒரு திருவந்தாதி பாடினர்

இவர்கள் திருமலைத் துதித்த முறையையும் இவர் செய்யுள் நடைபெயுங் காட்ட இவரது பாசுரங்கள் சிலவற் றைவரைவோம். பண்புகளைப் பொருள்களாய் வைத்துப் பாடு முறையில் பொய்கை யாழ்வார்,

வையம் தகளியா ! வர்கடலே நெய்யாக
வெய்யகதிரோன் விளக்காக— செய்ய
சுடராழியான் அடிக்கே சூட்டினேன் சொல்மாலை
இடராழி நீங்குகவே

¹ கொடுத்தமிழில் இதை 'ரேழி' என்பர்.

யென்று பாடினர். பூதத்தாழ்வாரும் அவ்வகையாகவே, அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா — நன்புருகி
ஞானச்சுடர், விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு
ஞானத்தமிழ் புரிந்த நான் என்று பாடினர்.

விஷ்ணுவை வழிபடுதல் எவ்வாறென்றும் அது எப்பயனைப் பயக்குமென்பதும் இப்பாட்டுகளில் பொய்கை யாழ்வார் சொல்லியிருக்கிறார்.

தொழுது மலர் கொண்டு தூபம் கையேந்தி
எழுதும் எழுவாழி நெஞ்சே—பழுதின்றி
மந்திரங்கள் கற்பனவும் மாலடியைகை தொழுவான்
அந்தரமொன்றில்லை யடை.
நாடினும் நின்னடியே நாடுவன் நாடோறும்
பாடினும் நின்புகழே பாடுவன்—குடினும்
பொன்னாழி யேந்தினான் பொன்னடியே சூடுவதற்கு
என்னாகில் என்னை எனக்கு.

நாவாயிலுண்டோ நமோ நாரண வென்று
ஒவாதுரைக்கும் உரையுண்டோ—மூவாத
மாக்கதிக்கண் செல்லும் வகையுண்டோ என்னொருவர்
திக்கதிக்கண் செல்லும்திறம்

தகளி=விளக்கு எரிக்கும் அகல், வார்=நீண்ட, கதிரோன்=சூரி
யன், சுடராழியான்=பிரகாசம் பொருந்திய சக்கரத்தை
புடைவன்=ஆர்வம்=அன்பு.

தூபம்=நல்ல வாசனையுள்ள புகை, வாழி=வாழ்வாயாக;
பழுதின்றி=சுற்றமின்றி, மால்=விஷ்ணு
குடினும்=தரித்துக்கொண்டாலும்; ஆழி=சக்கரம்
திறம்=சிறப்பு.

திருநாவுக்கரசர் நடையைப் போலவே பொய்கையாழ்வார் திருவாக்கும், எளிதாயும் உள்ளத்தை உருக்குவதாயும் இருக்குமென்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். இவர் நான்கு கோயில்களை முக்கியமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறார்.

வேங்கடமும் விண்ணகமும் வெண்காவும் அன்காத
பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகமும் நான்கிடத்தும்
நின்றான் இருந்தான் கிடந்தான் நடந்தானே
என்றால் மகடுமாம் இடர்.

பூதத்தாழ்வார் பக்தியின் பெருமையை
அரியது எளிதாகும் ஆற்றலால் மாற்றி
பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்—கரியதோர்
வெண்கோட்டு மால்யானை வென்றி முடித்தன்றோ
தன்கோட்டு மாமலரால் தாழ்த்து.

என்று பாடினார். கனவிலுங்கூடத் திருமாலைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்திருந்ததாகப் பின்வரும் பாசரங்கள் சொல்லும்.

கண்டேன் திருமேனி யான்கனவில் ஆங்கவன்கைக்
கண்டேன் கனலுஞ் சுடராழி—கண்டேன்
உறநோய் வினையிரண்டும் ஒட்டுவித்துப் பின்னும்
மறநோய் பெறுவான் வலி.

வெண்கா=கச்சியிலுள்ள ஒரு ஸ்தலம். கோவல்=கோவலூர்
இடர்=துன்பம்.

கோடு=கொம்பு, கோட்டுமாமலரால் தாழ்த்து=கொம்பினுள்ள
மாமலரைக் கொண்டு வணங்கி,
கனலும்=பிரகாசிக்கும். சுடர் ஆழி=சுடர்பொருத்திய பிரகாசம்.

பகல்கண்டேன் நாரணனைக் கண்டேன் கனவில்
மிகக்கண்டேன் மீண்டு அவனை மெய்யே—மிகக்கண்டேன்
ஊன்திகழும் நேமி ஒளிதிகழும் சேவடியான்
வான்திகழும் சோதி வடிவு.

பேயாழ்வார் திருமாலை வெகு அழகாக வர்ணிக்கிறார்.
தானே தனக்குமவன் தன்னுருவே எவ்வுருவம்
தானே தவஉருவம் தாரகையும்—தானே
எரிசுடரும் மால்வரையும் எண்திசையும் அண்டத்
திருசுடரு மாய விறை.

எழில்கொண்டு மின்னுங்கொடி பெயித்து வேகத்
தொழில் கொண்டு தான் முழங்கித்தோன்றும்—எழில்
[கொண்ட

நீர்மேகம் அன்ன நெடுமால் நிறம்போல
கார்வானங் காட்டுங் கலந்து

திருவல்லிக்கேணிக் கடவுளைப் போற்றும் பாசரம் மிக
அழகியது.

ஊன்திகழும் நேமி=மாமிசம் தங்கிய சக்கரம்.

தாரகை=மட்சத்திரம்
இறை=கடவுள்

எழில்கொண்ட=அழகு வாய்ந்த
கார்வானம்=கரியமேகம்

வந்துதைத்த வேண்டுகரைகள் செம்பவள வெண்முத்தம் .
அந்திவிளக்கு மணி விளக்காம்—எந்தை
ஒருவல்லித் தாமரையாள் ஒன்றியசீர் மார்வன்
திருவல்லிக்கேணியான் சென்று.

திருவேங்கட முடையானது உருவு சிவன், விஷ்ணு
இவ்விருவர் உருவமும் கலந்திசைந்திருந்தாக பின் வரும்
பாசுரத்தில் சொல்கிறார். இவ்வொன்றினாலே இக்கோயில்
மிகப்பழைய கோயிலென்றறியலாம்.

தாழ்சடையும் நீள்முடியும் ஒன்மழுவும் சக்கரமும்
சூழாவும் பொன்னாந்தோறமால் — சூழும்
திரண்டருவி பாயும் திருமலைமே லெந்தைக்கு
இரண்டிருவம் ஒன்றாயிசைந்து.

இம்முன்று ஆழ்வார் பாடல்கள் சிறியவர்க்கும் தெரியு
மாறும் பெரியவர்க்கும் மனமுருகுமாறும் உள்ளவை. ஆகை
யால் இப்பாசுரங்களைக் கீகட்டவர் விஷ்ணு பக்தரானார்;
வைஷ்ணவமும் விரைவாய் தென்னாட்டில் பரவிற்று. சூதத்
தாழ்வார் பாடியபடிமக்கள்,

திரைகள் = அலைகள்
வல்லி = கொடி. ஒன்றிய = பொருந்திய. திருவல்லிக்கேணி சென்
னைக்குகிலுள்ள ஒருவைணவத் திருப்பதி.

ஒன்மழுவு = பிரகாசமுடைய மழுவாயுதம் = மழு = செருப்பு
அரவு = பாம்பு.
திருமலை = இதற்குத் திருவேங்கட மென்றும் திருப்பதி மென்றும்
பெயர்.

வரைச்சுந் தணக்குழம்பும் வான்கலனும் பட்டிம்
விரைப்பொலிந்த வெண்மல்லிகையும்—சிறைத்துக்கொண்டு
ஆதிக்கன் நின்ற அறிவனடியினையே
ஓதிப் பணியத் தலைப்பட்டார்கள்.

நரசிங்கப்போத்தரையன்.

(கி. பி. 625—650.)

போர்கள்.

மகேந்திரப்போத்தரையன் காலஞ்சென்ற பின்பு
அவன் மகன் நரசிங்கப்போத்தரையன் பட்டாபிஷேகம்
பெற்றான். உடனே தன் தந்தையுடன் போராடின புள
கேசியினது இறுமாப்பை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதி
அவன் நாட்டின்மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். பரி
யளம், மணிமங்கலம், சூரமாரம் முதலிய சிற்றூர்களில் *
போராடி வெற்றியுற்றான். பின்பு வாதாவி நகரத்தையும்
கைப்பற்றி அவ்வுரை நாசம்செய்தான். அழித்து அவ்வூரில்
ஜய ஸ்தம்பத்தை நாட்டி, அதன்மேல் தன் வீரச்செயல்க

வரை = மலை, கலன் = ஆபரணம், விரை = வாசனை

பணிய = வணங்க

* இவ்வூர்கள் இப்போது இருக்கின்றனவா என்றும் எங்கே
இருக்கின்றன என்றும் தெரியாது.

ளைக் குறிப்பிட்டு ஒரு கல்வெட்டு வெட்டுவதென்தான். அக் கல்வெட்டு இப்போது அழிந்துபோய்விட்டது. ஆனாலும் அதன்மேல் நரசிங்கன் பட்டப்பெயரான 'மகாமல்லன்' என்பதும் 'ஶ்ரீதிபுஜாம் அக்ரேஸர: பல்லவ' (அரசரில் முதல்வனுள் பல்லவன்) என்பதும் 'ஸ்தம்பம்ஜய' என்பதும் 'நரஸிம்ஹவிஷ்ணு' என்பதும் இப்போதும் காணலாம். இது நடந்தது கி. பி. 642-இல். நரசிங்கப்போத்தரையனது மகனுக்கு மகனான பரமேசுவரப்போத்தரையன் அளித்த சாசனம் ஒன்று கூறும் என்னும் ஊரில் கிடைத்திருக்கிறது. அதில் நரசிங்கனைப்பற்றிப் பின்வருமாறு புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறது:—“கீழ் மலையிலிருந்து சூரிய சந்திரர் உதித்தார்போல் இப் பல்லவ குலத்து அரச பரம்பரையில் வந்தவன், தலைவணங்கா மன்னரது தலைமேலிருக்கும் சூடாமணி, தன்னை எதிர்த்த யானைக்கூட்டத்துக்குச் சிங்கம்போன்றவன், நரசிங்கப்பெருமானே அவதரித்ததுபோல் தோன்றுபவன், சோழ, கேரள, களப்பிர, பாண்டியர்களை அடிக்கடி முறியடித்தவன், (கார்த்தவீர்யனென்னும்) ஆயிரங்கையனைப்போலப் பலதாறு போர்கள் புரிந்தவன், பரியள, மணிமங்கல, சூரமார யுத்தங்களில் புளகேசியானவன் தோல்வியுற்று ஒடும்போது விஜய என்னும் மொழியை அவன் முதலு ஆயி பட்டயத்தின்மேல் எழுதினவன்.”

இந்தப் பெரும்பொரில் நரசிங்கனுக்குப் படைத்தலைவனாயிருந்து நடத்தினவர் பரஞ்சோதி என்பவர். இது பெரியபுராணத்திலுள்ள சிறுத்தொண்டநாயனார் வரலாற்றின் 6-வது பாசுரத்தால் தெரியவரும்.

மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித் தொன்னகரம் துகளாக துளைநெடுங்கை வரையுடைக்கும் பண்மணியும் நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும் இன்னன எண்ணில கவர்ந்தே இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்.

இதுவுமன்றி நரசிங்கப்போத்தரையன் மற்றோர் போர் கீழ்த்தினான். இதைப்பற்றி மகாவம்சம் என்னும் பாஸிபாஷையில் எழுதியிருக்கும் இலங்கைச் சரித்திரத்தில் விவரமாக எழுதியிருக்கிறது. என்னவெனின்:—

இலங்கை அரசன் ஹட்டதத்தன் என்பான் அத் தினனது இளவரசனான மானவம்மனைத் துரத்தினிட்டான். அவன் நரசிங்கனது சன்னிதியில் அடைக்கலம் புகுந்து, இப் பல்லவ அரசன் சளுக்கவல்லவன் புளகேசியுடன் போட்ட சண்டையில் நரசிங்கன் பக்கத்தில் நின்று போர் புரிந்தான். நரசிங்கன் நன்றியறிவும், சினேகமும் பாராட்டி மானவம்மனுக்கு மாப்படை, மக்கட்படை, மரக்கலப்படைகளை அளித்து, இலங்கைக்கு அனுப்பினான். இப்படைகள் இலங்கையில் இறங்கினவுடன் அந்நாட்டில் ஒரு பகுதியை மானவம்மன் கைப்பற்றினான். ஆனால் உடனே ஹட்டதத்தன் மானவம்மனை முறியடித்துத் துரத்தி விட்டான். மானவம்மன் கச்சிமாநகருக்குத் திரும்பிவர,

தண்டு=சேனை, வடபுலம்=வடநாடு, துகளாக=துளாக, நெடுங்கைவரை=நீண்ட கையையுடைய மலைப்போத்த யானை, குவை=சூரியல், பகட்டினம்=எருமைக்கூட்டம், பரி=குதிரை, கவர்ந்து=கைக்கொண்டு, இகலரசன்=வெற்றியையுடைய அரசன்.

நரசிங்கனது உள்ளத்தில் பின்வருமாறு நீனைப்பு உண்டாயிற்று:— 'புகழ்பெற விரும்பும் எந்தோழன் எம் முன்னிலையில் பலகாலமிருந்தும் தனக்கு உரிய நாட்டைக் கைப்பற்ற இயலவில்லை. அவனுக்கு மூப்போ முதிர்ந்துகொண்டே வருகிறது. அவன் இத்துணைத் துன்பத்தைப் படும்போது நான் எவ்வாறு இன்பத்தை அனுபவிப்பது? இப்போதேனும் அவன் தன்னாட்சியை அடையுமாறு என் படைபெல்லாம் கொடுத்து உதவவேண்டும். இல்லாவிடின் நான் உயிர்த்திருப்பது உவப்பைப் பயக்காது, இவ்வகை ஆலோசனையால் தன் படைகளை ஒன்று கூட்டி, மானவம்மனிடம் ஒப்புவித்து, தானும் துறைமுகம் சென்றான். பின்பு தன் போர்வீர ரணவரையும் மானவம்மனுடன் கப்பலேறிக்கடலைக் கடந்து செல்லச் செலவிட்டான். ஆயினும் தான் கூடப் போகாவிடின் போர்வீரர்க்குக் கப்பலேறிச் சம்மதமிராதென்று ஐயமுற்று, மானவம்மனிடம் தன் ஆபரணங்களையும், காவலாளிகளையும், தனக்குரிய குடை, சாமரம், முதலிய அரச அணிகளையும் கொடுத்து, அவனை ஒருவர்க்குந் தெரியாமல் கப்பலேறிச் சொல்லி, கப்பல் மேலதட்டிலிருந்து கொட்டை என்று பெயருள்ள அரச பேரிகையை அடிக்கக் கட்டளையிட்டான். முரசொலி கேட்கவே, அரசன் கப்பலேறிவிட்டான் என்று நீனைத்து, வீரரெல்லோரும் பரபரப்பாய்க் கப்பலேறினார்கள். உடனே கப்பல்கள் புறப்பட்டன. அக்கப்பல்கள் கடல்மீது மிதக்கும் பேரூர்போலப் பொலிந்தன. மானவம்மனும் இவங்கை போய்ச் சேர்ந்து வெற்றி பெற்று அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டான். இச்செய்திகளைக் குறித்து ஒரு பல்லவ சாசனத்தில் நரசிங்கனை இராமனைவிட உயர்வலி உற்றவன் என்று புகழ்ந்திருக்கிறது.

நரசிங்கன் தன் தந்தையை விட அதிகமாய்க் கணக்கற்ற பட்டங்களைத் தரித்தான். அவைகளை அவன் செய்வித்த கோயில்களிலுள்ள கல் வெட்டுகளில் பார்க்கலாம். அப்பட்டங்களில் சிலவாவன:—மகாமல்லன், ஸ்ரீபரன், ஸ்ரீமேகன், அத்தியந்தகாமன், அமேயயாயன், நயநாங்குரன், ஸ்ரீசிதி, இரணஜயன். போர்த்திரத்திலும், கோயில்கள் கிருமிப்பதிலும் தகப்பனில் தாழ்த்தவனல்லன். நருமதை நதியின் தீரம் முகல் இலங்கை வரையில் இவனது மகிமை நான்கு திசைகளிலும் பரவியிருந்தது.

நாட்டு நிலை.

நரசிங்கப் போத்தரையன் கச்சிமா நகரில் அரசாட்சி புரியுங்கால் சேனதேசத்திலிருந்து இவான் சுவன் (தருமத் திராதன்) என்ற சேனதேசத்தவன் இந்திய நாட்டிலுள்ள பெளத்த சேஷத்திரங்களில் ஸ்வாமிதர்சனம் செய்வதற்கும், ஸம்ஸ்கிருத கிரந்தங்களைச் சம்பாதிப்பதற்குமாக யாதிரை செய்து வந்தான். இவன் காஞ்சிபுர சேஷத்திரத்தையும் வந்து பார்த்தான். பின்பு சீனபாஷையில் இந்தியா நாட்டை வர்ணித்து எழுதினான். அந்நூலில் தொண்டை மண்டலத்திற்கு த—லோ—பி—து என்று பெயரிட்டிருக்கிறது. 'திராவிட' என்னும் மொழி சீனபாஷையில் தலோபிது என்று திரிந்து வரும். ஏனெனில் சீனத்தில் 'ர' 'ட' என்னும் எழுத்துக்கள் கிடையாது. திராவிட மென்பது அக்காலத்தில் தமிழ் என்பதின் வடமொழிப் பெயர். தமிழ் என்னும் மொழி வட இந்தியரால் உச்சரிக்க முடியாமல் திராவிடம் என்று மருவி வந்தது. அவர் ஆரியமுறைகள் கிரம்பி, ஆரிய மொழி அதிகமாய்ப் பயின்ற நாடான

தொண்டை மண்டலத்தைத் திராவிடமென்று பெயரிட்ட ணழத்தார். அவரிடமிருந்து இவாச்சுவங் இப்பெயரைக் கற்றுத் தலோ பிது என்று தொண்டைமண்டலத்துக்குப் பெயரிட்டான். இந்த நாடு செழிப்பாய், செல்வ மிகுந்திருந்ததென்றும், இதில் பலவகைப் பழங்களும் மலர்களும் மணிகளும் அதிகமாய்க் கிடைக்குமென்றும் இச்சீன யாத் திரைக்காரன் எழுதியிருக்கிறான். அன்றியும் திராவிட தேசத்தில் மக்கள் மனத்திடமுள்ளவர்கள். அவர்களிடம் பொய்யும் நம்பிக்கைத் துரோகமும் எள்ளளவும் இல்லை. அவர்கள் பிறர் நலத்தையே நாடுவர், கற்றவர்களைப்போற்றுவர் என்றும், அந்நாட்டில் நூறு பெளத்த மடங்களும், அவைகளில் பதினாயிரம் துறவிகளும், விஷ்ணு, சிவன் முதலிய தேவர்கள் ஆலயங்களும், சமணர்களின் ஒரு வகுப்பான நிகிரந்த முனிவர்கள் கோயில்களும் பலவுண்டு என்றும் சொல்லியிருக்கிறான்.

அக்காலத்திலிருந்த மற்றோர் சீனத்தான், காஞ்சிபுரம் இந்தியாவின் தென்புறக் கடற்கரையில் சிம்மளத்தை (இலங்கையை) நோக்கி யிருக்கிறது. அதிலிருந்து கப்பல் மூன்று நாளில் சிம்மளம் போய்ச்சேரும் என்று ஓர் புஸ்தகத்தில் சொல்லியிருக்கிறான். இதனால் நாம் அறியவேண்டியதென்ன வென்றால் கச்சி நகரம் அப்போது 30 மைலுக்குக் குறையாமல் பரந்து கடற்கரை வரையில் பெருகியிருந்தது. கடற்கரையிலுள்ள துறைமுகத்துக்கு கடல்மல்லையென்று பெயர். அவ்வூர் பெரிய நகரமாய் நரசிங்கன் காலத்தில் ஆயிற்று. அதற்கு மாமல்லன் என்னும் தன்பட்டப் பெயரை அளித்ததால் மாமல்லபுரம் என்ற பெயர் உண்

டாயிற்று. இந்தப் பெயர் பிற்காலத்தில் மகாபலிபுரம் என்று மருவியது. பல்லவர் ஆட்சி அழிந்த பிற்பாடு மகாபலியின் குலத்தவரென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்த பெரும்பாணர் என்னும் சிற்றரசர் இவ்வூரில் ஆண்டு வந்ததால் மாமல்லபுரம் என்பது மகாபலிபுரம் என்றாயிற்று என்று தோன்றுகிறது. இம்மல்லையென்ற ஊர் இப்போது கொஞ்சம் கடல் கொண்டும், மற்றையது மணல் மேடிட்டும் பாழாய்ப் போயிருக்கிறது. அக்காலத்திலோ இதை “கச்சிக் கிடந்தவனுர்க் கடன்மல்லை” என்றும், “புலன் கொள் நிதிக்குவையோடு புழைக்கைம்மா களிற்றிவழும் நலன் கொள் நவமணிக்குவையும் சுமந்து எங்கும் நான் ஓசிந்து கலங்கள் இயங்கும் மல்லைக் கடன் மல்லை” * என்றும் பிரபந்தம் பாடின திருமங்கையாழ்வார் பாடுமாறு பொலிந்திருந்தது. நிதிக்குவைகளும் யானைக் கூட்டங்களும் நவமணிக்குவைகளும் ஏற்றுமதி யானால் நரசிங்கப் போத்தரையன் காலத்தில் புறநாட்டு வணிகம் எவ்வளவு வளர்ந்திருந்ததென்று தெரியவரும். இந்தியாவிலிருந்து சிம்மளத்திற்கும் சீனத்திற்கும் பொருள்களைக் கப்பலேற்றிக் கொண்டிப்போய் விற்பார்கள்.

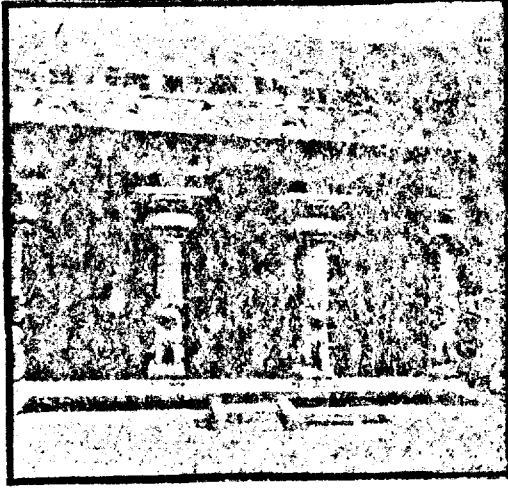
* இதன் பொருள்:—

நிதிக்குவை=செல்வக்குவியல், புழைக்கைம்மாகளிற்று=துதிக்கையையுடைய யானை, நவமணிக்குவை=ஒன்பது வகையான மணிக் குவியல்=என்று ஓசிந்து=அசைத்து, கலங்கள்=மரக்கலங்கள், கப்பல்கள்.

இருவகைக் கோயில்கள்.

நரசிங்கப் போத்தரையன் தகப்பனைப்போல் கோயில்கள் நிறுமிப்பதில் மிக்க அவாக்கொண்டவன். இவன் முதலில் செய்வித்த கோயில்கள் மகேந்திரன் செய்வித்தவை போன்ற குகைக்கோயில்களே. ஆனால் நரசிங்கனது குகைக் கோயில்களில் சித்திரவேலை அதிகமாயிருக்கும். குகைக் கோயிலின்முன் மண்டபச்சுவர்களில் வெகு அழகிய லிங்கிரகங்களும் வரிசையாய் அன்னங்களும், சிறுமணிக் கோவைகளும் வெட்டுவித்திருக்கும். அன்றியும் மகேந்திரன் கோயில்களின் தூண்கள் சதுரமாயும் கனமாயும் இருக்க, நரசிங்கன் கோயில்களின் தூண்களின் போதிகைகள் உருண்டு, காடிகள் வெட்டியிருக்கும். போதிகைக்குக் கீழிலும், தூணின் மேல் புறம் உருண்டும், பூச் செதுக்கியும், இலேசாயிருக்கும். தூண்களின் அடியில் 2 முழ உயரமும் 2 முழ அகலமுமாய், திறந்தவாயுடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் சிங்கங்கள் அதைத் தலைமல் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும். இவன் நரசிங்கனாகையால் சிங்கத் தூண்களே இவன் செய்வித்த கட்டிடங்களுக்கு அடையாளமாக அமைத்தான்.

இவ்வித சிங்கத் தூண்களுள்ள குகைக் கோயில்கள் மூன்று மகாபலிபுரத்தில் இன்னமும் பார்க்கலாம். அவை கோயில்களென்று தெரியாமல் இக்காலத்தினர் அவை கட்டு மஹிஷாசுரமண்டபம், வராஹ மண்டபம், திரிமூர்த்தி மண்டபம் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவை மண்டபங்களல்ல; கோயில்களே. ஒவ்வொன்றிலும் மண்டபத்துக்குப் பின்னுள்ள சிற்றறையில் சிவலிங்கம்

நரசிம்மன் தூண்கள் (மகாபலீபுரம்)

முன்பு இருந்தது. மஹிஷாஸுர மண்டபம் என்பதின் சுவரில் உயர்ந்த கிரீடம் பூண்ட சிவ விக்கிரகம் இருக்கிறது. அதன் பக்கத்தில் குழந்தை கார்த்திகேயனை மடியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பார்வதி விக்கிரகம் உளது. பின்னால் விஷ்ணு, பிரம்மா விக்கிரகங்களும் முன்னால் நந்தியும் செதக்கி யிருக்கின்றன. பக்கச் சுவரில் மஹிஷாஸுர வதையைக் காட்டிக் கல்லில் சிற்பம் வெட்டி யிருக்கிறது. பிற்காலத்தவர் இதைக்கண்டே இந்தக் கோயிலை மஹிஷாஸுர மண்டபம் என்றார். இவ்வாமே வராஹ மண்டபச் சுவரில் வராஹாவாதரக் கதையும், வாமனாவதாரக் கதையும், திரிமூர்த்தி மண்டபச் சுவரில் திரிமூர்த்தி விக்கிரகமும் உள. எனினும் இவை வெறும் மண்டபங்களல்ல; ஒவ்வொரு மண்டபத்துக்குப் பின் கர்ப்பக் கிருகமும் அதில் சிவலிங்கம் இருந்த சுவடும் காணலாம்.

நாமக்கல் மலையடியில் உள்ள நரலிம்ஹஸ்வராயி குகைக் கோயில் நரசிங்கப் போத்தரையன் காலத்ததுபோலும். அதனது சுவரிலும் புராணக் கதைகள் சிற்பத்தால் காட்டி யிருக்கும். இவையன்றி தஞ்சைமாதகரில் விண்ணற்றங் கரையிலுள்ள கோயில்களிலும் திருச்சிராப்பள்ளி, ஸ்ரீரங்கம், கொடுமுடி முதலிய இடங்களிலும் நரசிங்கனது சிங்கத் தூண்கள் உடைந்து போனவை சிதறி இருக்கின்றன. இவன் காலக் குகைக் கோயில்களின் சிதைந்து போன தூண்கள் போலும் இச்சிதறுண்ட தூண்கள். இவையன்றி, கோயிலில்லாமல் பெரும் பாறைகளிற் புராணக் கதைகளை மட்டும் காட்டும் பெரிய சிற்பங்கள் நரசிங்கன் காலத்தியவை மகாபலி புரத்தில் உண்டு. ஒரு பாறைமேல்

கிருஷ்ணன் கோவர்த்தன மலையைத் தூக்கி பிரஜைகளைக் காப்பாற்றிய கதை முழுவதையும் காட்டியிருக்கிறது. இரண்டாவது பாதைமேல் இருக்கிற சிற்பம் எக்கதையைக் குறித்ததோ என்று நீச்சயமாப்த் தெரியவில்லை. சிலர் அர்ஜுனன் தவம்புரிந்த கதையென்றும், வேறு சிலர் பகீரதன் கதை யென்றும், இன்னும் சிலர் தேவர் பூஜை செய்யும் தீர்த்தத்தைக் காட்டுவதென்றும் சொல்கிறார்.

அன்றியும், திருச்சிராப்பள்ளி மலையின் அடியில் தென் மேற்கு மூலையில் ஒரு குகைக் கோயில் உண்டு. அதன் தூண்கள் நரசிங்கன் காலத்துத் தூண்களைப்போலிருந்தாலும், அவையடிப்புறத்தில் சிங்கங்கள் செதுக்கப்படவில்லை. இக் குகைக் கோயிலின் கிழக்குப் பக்கத்தில் சிவன் கோயிலும், மேற்குப் பக்கத்தில் விஷ்ணு கோயிலும் குடைந்திருக்கின்றனர். இரண்டு கோயில்களுக்கு நடுவில் பெரிய மண்டபம் உண்டு. அதனது சுவர்மேல் இந்திரன், சிவன், தூர்க்கை, பிரமன், கணபதி இவ்வைவர் லிங்கிரகங்கள் மிக்க அழகியவைகளாய்ச் செதுக்கி யிருக்கிறார்கள். கோயிலின்முன் மரவிட்டங்கள்போல் கல்லில் நீண்டு வெட்டியிருக்கிறது. இது கூரை வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் வீட்டம் வீட்டிக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றும். இக்கல் விட்டங்களின் நுனியில் நகைப்பு உண்டாக்கத் தக்க பெருந் தொந்தியையுடைய குபேரன் முதலிய உருவங்கள் செய் திருக்கின்றனர்.

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு வட மேற்கே திருவெள்ளறை யென்ற ஒரு சிற்றூர் உளது. அங்குள்ள மலைமேல் பழைய விஷ்ணு கோயில் உண்டு. அம்மலையடியில் பெரிய குகைக்

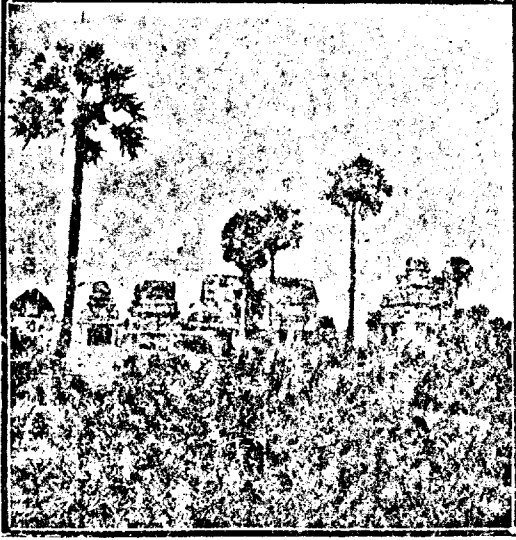
திருச்சிராப்பள்ளி கிழக்குக் குகைக் கோயில்

கோயில் குடைய ஆரம்பித்து வேலை முடியாமல் விட்டுவிட்டிருக்கிறது. இக்குகை குடையுமுன் இவ்வூர்க்குத் திருவாணக்கா என்று பெயர். பின்பு திருவெள்ளறை பென்ற பெயர் வந்தது. இவ்வூரில் குகைக்கோயில் மற்றொன்றில் சிவாலயம் உண்டு.

புதுக்கோட்டைக்கருகிலுள்ள குடுமியா மலையில் மகேசுவரனது சங்கீதக் கல்வெட்டிற்குப் பக்கத்தில் மற்றோர் குகைக் கோயில் இருக்கிறது. இதனது தூண்களும் திருச்சிராப்பள்ளி கீழ்க்குகைத் தூண்கள் போல் வேலை செய்தவை. இக்கோயில் சுவரில் பரிவாதினி என்ற பெயர் வெட்டியிருக்கிறது. பரிவாதினி பென்பது எவளோ தெரியாது. ஆன்றியும் புதுக்கோட்டைக்கு இன்னொரு பக்கத்திலுள்ள திருமயத்தில் மகேசுவரன் செய்வித்த சிவன் கோவில் பக்கத்தில் வைஷ்ணவ குகைக்கோயில் உண்டு. அதுவும் இக்காலத்தியதுதான். ஆனால் நரசிங்கன் செய்வித்த கோயில்களில் இருப்பதுபோல் வேலை அழகாயிராது.

நரசிங்கன் குடைவித்த குகைக்கோயில்கள் ஒருவகை. இதுவன்றி அவன் இன்னொருவிதக் கோயில்கள் செய்வித்தான்; அதாவது, ஒரு குன்றைச் செதுக்கி கோயிலுருவம் வருமாறு செய்வித்தது. இவைகளை ஒருக்கல் கோயில் என்போம். இவ்வகை ஒருக்கல் கோயில்கள் மகாபலிபுரத்தில் இருக்கின்றன. இக்காலத்தில் இவைகளை கோயில் என்று தெரியாமல் தேர்களைப்போல் தோன்றுவதால் இரதங்கள் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவை ஐந்து கோயில்கள் ஒரே இடத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையால்

பஞ்சபாண்டவ ரதங்கள்

இவைகளை ஒருக்கல்கோயில் என்று மறந்து இரதங்கள் என்று நினைக்க இடமுண்டாயிற்று.

இதில் மற்றொரு விஷயம் கவனிக்கத் தக்கது. வெகு காலம் மரத்தால் கோயில் கட்டி, பின்பு கல்லால் கட்டின போது, மரத்தில் செய்த வேலை யெல்லாம் கல்லிலும் செய்தார்கள். மரத்தில் எளிதாய்ச் செய்யக் கூடிய வேலை கல்லில் செய்வது கஷ்டம். ஆயினும் வேலைத்திறத்தைக் காட்ட மரவேலைகளை யெல்லாம் கல்லில் செதுக்கினார்கள். திருச்சிராப்பள்ளியில் மகேந்திரன் குகைக் கோயிலில் மரத்தால் சலபமாய்க் கட்டும் வேலையைப் போல் கல்லில் செதுக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். நாமக் கல் கோயிலில், வளைந்த மூங்கில்களை வைத்துப் போட்ட தாழ்வாரம்போல் மலையில் குடைந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். திருச்சிராப்பள்ளி சிழக்குகையில் மரவிட்டம்போல் கல் நீட்டிக் கொண்டிருக்கும். இவ்வாறு மரத்தில் செய்ய வேண்டிய வேலையைப்போல் கல்லில் செய்திருக்கும்.

மகாபலி புரத்திலுள்ள இவ்வைந்து ஒருக்கல் கோயில்களில் மிகப் பெரியது தர்மராஜரதம். மூன்று அடுக்காய் செய்து, சித்திர வேலைகள் நிரம்பியிருக்கும். இரண்டாவது அடுக்கின் நடுவில் கார்ப்பக்கிருகம் வெட்டி யிருக்கிறது. அது மாடப்புரையைப்போல் சிறியது. அதனடியில் ஸோமஸ்கந்தவிக்கிரகம் செதுக்கியிருக்கிறது. பீமசேன ரதத்துக்கு முன்னும் பின்னும் மண்டபங்கள் செய்திருக்கிறது. அர்ஜுன ரதத்துக்கும் திரௌபதி ரதத்துக்கும் கலந்து ஒரு முன் மண்டபமும், யானை விக்கிரகமும் சிங்க விக்

கிரகமும் மாறி மாறியுள்ளது. திரௌபதி ரதம் என்பது துர்க்கைக் கோயில். துர்க்கைக்குக்கீழ் வேளைக்கார சிக்கிரகம் ஒன்று உண்டு. வேளைக்காரனென்றால் அரசனுக்கு உண்மையாய்ப் பணி செய்யும் அடியான்; வேளைக்காரர் எப்போதாவது அரசுக்கு உதவாமற்போனால் துயர்வுற்று தங்கள் கழுத்தைக் காளி கோயிலில் அறுத்துக்கொண்டு காளிக்குத் தாங்கள் பலியாவர். இந்தத் திரௌபதி ரதம் கூரை வீட்டைப்போல் கல்லில் வெட்டியது. நகுல சகா தேவ ரதம் வேலை ஆரம்பித்து முடிக்காமல் விட்டு விடப்பட்டது.

நரசிங்கன் கோயில்கள் மாத்திரம் அல்லாமல், கோட்டைகளும் கட்டினான். காஞ்சிபுரத்தில் அவனது கோட்டை இருந்தவிடம் தெரியாமல் பட்டணம் அபிவிருத்தியாய்விட்டது. திருச்சிராப்பள்ளிக்கடுத்த லால்குடிக்குச் சமீபத்திலுள்ள பெருவள நல்லூர் கிராமத்தைச்சேர்ந்து பல்லவரம் என்று ஒரு சிற்றூர் இருக்கிறது. அந்தப் பல்லவரம் பல்லவபுரமென்பது மருவிவந்தது. இவ்வூரில் நரசிங்கப் போத்தரையன் காலத்தில் கோட்டையொன்று பாறைமேல் கட்டியது இருந்தது. இக்கோட்டை இப்போது முழுவதும் அழிந்து விட்டது; ஆனால் அதன் அஸ்திபாரம் மாத்திரம் பார்க்கலாம். அதில் பல்லவர்காலத்துப் பெருஞ் செங்கல் கிடைக்கும். இப்பல்லவரம் பல்லவரது சோழ நாட்டுத் தலைநகர்போலும். இவ்வூருக்கருகில் பல்லவருக்கும் சளுக்கருக்கும் அடுத்தஅரசன் காலத்தில் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. அதைப்பற்றி அந்த அரசன் சரித்திரத்தில் சொல்வோம். பல்லவரம் பாறைமேல் தேய்ந்துபோன கல் வெட்டு ஒன்றுண்டு. அது இந்த யுத்தத்தைப்பற்றியதோ,

பல்லவ அரசரைப் பற்றியதோ என்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.

சமயநிலை: வைஷ்ணவம்.

நரசிங்கப்போத்தரையன் காலத்தில் தொண்டைமண்டலத்தில் வைஷ்ணவமுறை கொஞ்சம் பரவிபது. அப்போதிருந்த ஆழ்வார் பக்திசாரர் என்கிற திருமழிசையாழ்வார். திருமழிசையென்கிற மஹீஸார சேஷத்திரத்தில் பிறந்தவர். பல சமயங்களையும் ஆராயக் கருதி, லோகாயதம், பெளத்தம், சமணம் முதலியவைகளில் ஒன்றொன்றாய்ப் புகுத்து, அவ்வந்தூல்களைப் பயின்று, பின்பு அச் சமயங்களில் பற்று குறைந்து சைவர் ஆனார்; அப்போது சிவவாக்கியர் என்று பெயர் பெற்றார். சிலகாலம் சிவபக்தராயிருக்க, பேயாழ்வார் இவரை வைஷ்ணவராக்கினார். திருமழிசையாழ்வார் சிஷ்யன் கணிகண்ணென்பான். ஒருநாள் ஒரு பல்லவன் கணிகண்ணைப் பார்த்து, “உமது பரமகுருவை யான் சேவிக்குமாறு இங்கு அழைத்துவரவேண்டும்” என்றான். அதற்குக் கணிகண்ணன், “நம் ஆசாரியார் ஒருவரிடத்தும் எழுந்தருளார்” என்று கூறிவிட்டான்.

பல்லவன், “என்னை அங்கு அழைத்துப் போயாயினும் அவரது கருணைக்கு இலக்காக்குவித்து அவரருளால் நான் எப்போதும் இளைமைப் பருவத்தில் இருக்குமாறு செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அதற்கும் அவன் உடன் படாமல், “உன்னைப்போல இம்மைப் பயனியே யெதிர் நோக்கி கிற்பாரை ஆழ்வார் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தலும் அரிது” என்று மறுத்துவிட்டான். பின்பு பல்லவன் வருத்

திய சிந்தையனாய் கணிகண்ணைப் பார்த்து, “எனக்கு அழியாத யௌவனம் உண்டாகுமாறு நீயாவது ஒரு கவி பாடவேண்டும்” என்று வேண்டினான். அதற்குக் கணிகண்ணன், “நாராயணனைப் பாடுவேனே ஒழிய நானைப்பாட மாட்டேன்” என்றான். பல்லவனுக்குக் கோபம் வந்து, “என் நகரத்தினின்று உடனே வெளியே போ”வென்று, உத்திரவிட்டான். இதைக் கணிகண்ணன் ஆழ்வாரிடஞ் சொல்ல, அவர் “நானும் பெருமானை எழுந்தருளிக் கொண்டு உன்னுடன் வருவேன்,” என்று,

கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்க வேண்டா— துணிவுடைய
செந்நாப்புவனும் போகின்றேன் நீயுமுன்றன்
பைநாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்,

என்றுபாடி, புறப்பட்டார். கடவுளது விக்ரகம் போய் விட்டதால் ஊரினது பொலிவும் குறைந்தது. அப்போது பல்லவன் ஆழ்வாரைத் திரும்பி வரப்பிரார்த்தித்தான். ஆழ்வார் மறுபடியும்,

கணிகண்ணன் போக்கொழிந்தான் காமருபூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீ கிடக்கவேண்டும்— துணிவுடைய
செந்நாப்புவனும் போக்கொழிந்தேன் நீயுமுன்றன்
பைநாகப்பாய்ப்படுத்திக்கொள்,

என்று பாடித்திரும்பிக் கச்சி வந்தடைந்தார்.

திருமழிசைப்பிரான் பாடியது நான்முகன்திருவந்தாதியும், திருச்சந்த விருத்தமும் ஆகும். அந்தாதியில் மறு சமயங்களைப் பின்வருமாறு இகழ்ந்துபாடியுள்ளார்.

அறியார் சமணர், அயர்த்தார் பௌத்தர்
சிறியர் சிவப்பட்டார் செப்பில் — வெறியாய்
மாயவனை மாலவனை மாதவனை யேத்தாதார்
சனவரே யாதலாலின்று.

நாராயணன் என்னையாளி நரகத்துச்
சேராமல் காக்கும் திருமால்தன்—பேரான
பேசப்பெறாத பிணச்சமயர் பேசக்கேட்டு
ஆசைப்பட்டாழ்வார் பலர்.

திருச்சந்த விருத்தத்தில் கடவுளைப்பற்றி,

தன்னுளே திரைத்தெழுந் தரங்கவெண் தடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுளே பிறந்திறந்து நிற்பவும் திரிபவும்
நின்னுளே யடங்குகின்ற நீர்மைநின்கண் நின்றதே.

உலகுதன்னை நீபடைத்தி உள்னொடுக்கி வைத்துமீண்டு
உலகுதன்னுளே பிறத்தி ஓரிடத்தை யல்லையால்
உலகுநினை டொன்றிறிக் வேறுநிறி யாதலால்
உலகுநின்னை யுள்ளசூழல் யாவருள்ள வல்லரே.

அயர்த்தார்=சோர்த்தார், செப்பில்=உறுமிடத்தில், சனவர்=
தாழ்ந்தவர், ஆனி=ஆன்பவன், பிணச்சமயர்=பிணத்தையொத்த
சமயத்தவர்.

அரங்கம்=அலை, நீர்மை=தன்மை, உள் ஒடுக்கி=உள்ளே
அடக்கி, ஒன்றி=பொருத்தி, நிறி=நிற்கின்றாய், சூழல்=சூழ்ச்சி.

சக்கரக்கையனைக் காண்பதைப்பற்றி,

புன்புல வழிபடைத்து அரக்கு இலச்சினைசெய்து
நன்புல வழிதிறந்து ஞானநந்தர் கொளிஇ
என்பிலென்கி நெஞ்சருகி உள்கனிந்து எழுந்ததோர்
அன்பிலன்றி ஆழியான யாவர்காண வல்லரே.

வேங்கடத்தையும் குடந்தையையும் கண்து பாடினதும்
மிக அழகாயிருக்கும்.

செழுங்கொழும் பெரும்பனி பொழிந்திட உயர்ந்தவேப்
விழுந்துலர் தெழுந்துவின் புடைக்கும்வேங் கடத்துள்சி
[ன்று
எழுந்திருந்து தேன்பொருந்து பூம்பொழில் தழைக்கொழும்
செழுந்தடங் குடந்தையுள் கிடந்தமாலு மல்லையே.

சமயநிலை : சைவம்.

நாசுங்கப் போத்தரையன் காலத்தில் சோணாட்டில்
சைவம் மிகப்பரவற்று. வாதாளி நகரைக் கைப்பற்றி
அழித்த பரஞ்சோதி என்னும் படைத்தலைவர், வைராக்கி

புன்புலவழி=புன்மையைத்தரும் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழி,
புன்மை=இழிவு, பஞ்சேந்திரியங்கள்=மெய், வாய், கண், மூக்கு,
செவி, இலச்சினை=முத்திரை, கொளிஇ=கொளுத்தி, என்கி=
இழித்து, ஆழியான்=சக்கரமுடையவன்.

வேய்=மூங்கல், விண்புடைக்கும்=மேகத்தைத் தீண்டும்,
வேங்கடம்=திருப்பதி, பொழில்=சோலை, தடம்=விராவமான
குடத்தை=குப்பகோணம்.

யம் பிறந்து அரசன்கீழ்த்தொண்டு செய்யும் வேலையைவிட்டு
சிவனுக்கு ஈடுபட்டு, தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலிருக்கும் திருச்
செங்காட்டான் குடியில் பரமசிவனுக்குப் பணி செய்யத்
தொடங்கினார். சிவனடியாரானபின் இவரை, சிறுத்தொண்
டர் என்பர். அவ்வூரில் கணபதிச்சுரம் என்ற கோயிலைக்
கட்டுவித்து அதில் நாடோறும் கடவுளைத் தொழுது வந்
தார். ஒருநாள் இவர் பக்தியைச் சோதிப்பதற்குச் சிவ
பெருமான் பைரவ வேஷம் பூண்டு இவர் வீட்டுக்குப்
போனதும், அப்போது பக்தி மிகுந்து தன் மகன் சீராள
தேவனைக் கறியாக்கி அரனுக்குப் படைத்ததும், உமாம
கேசன் உள்ளம் உவந்து, பிள்ளையைப் பிழைக்கச் செய்து
சிறுத்தொண்டனாக்கும், அவர் மனைவிக்கும், மகனுக்கும்
வீடளித்ததுமான காதை பேரிய புராணச் செய்யுளில்
சொல்லியிருப்பது சைவர் எல்லோர்க்கும் தெரியும்.

மற்றோர் சிவனடியார், அறுபத்துமூவரிலும் மிகப்பெயர்
பெற்றவரான திருஞான சம்பந்தமுர்த்தி நாயனார் என்னும்
பேரியார் இக்காலத்திலே யிருந்தார். இவர் பிரமபுரமென்
றும், திருசிரபுரமென்றும் பரமசிவனுள்ள சீர்காழியில்
பிறந்து, முன்று வயதில் தந்தை இறந்தது. பாசுரங்களை
பாடத்தொடங்கினார். தந்தை நாட்டில் அனைத்து சிவஸ்தலங்
கள் பலவற்றில் சித்திரத்தாழாது இனிய தேவநங்களைப்
பாடினார். அப்போது சாழ்நாடு பல்லவர் கீழிருந்தது.
ஆதலால் சம்பந்தர் சித்திரத்தலை சோழ அரசருவரையும்
அவர் பார்த்ததாகக் கதை ஒன்றில்லை. புன்புல அரச
னிடத்துக்குப் போனதற்கும், அவன் முன்னிலையில் சின்று
சமணருடன் வாது செய்து வென்றதையும் பேரியபுராணம்

சொல்லும். இப்பாண்டியனை நின்றசீர் நெடு மாறனென்
பார்கள். இப்பாண்டியன் மனைவியின் பெயர் மங்கையர்க்
கரசியார். இம்மங்கையர்க்கரசியாரும் குலச்சிறை யாரென்ற
மந்திரியுந்தான் திருஞான சம்பந்தரை ஆதரித்தார்கள்.
இவரிருவரும் சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். பாண்டி
யனோ சமண முனிவர்களை வழிபட்டவன்; அதனால் அவன்
முன்னிலையில் சமணர் மிகுந்த செல்வாக்குடன் வாழ்ந்தார்
கள். பாண்டியனைச் சிவனடியானுக்க நினைத்து அவன் மனைவி
யும் அமைச்சனும் ஞானசம்பந்தரை மதுரைக்கு அழைத்
தார்கள். அவர் அப்போது இளம்பிராயத்தினர். இவர்
மதுரை சேர்ந்து, சமணருடன் வாது செய்யப் புறப்பட்ட
போது மங்கையர்க்கரசி “சமணர்கள் வயதில் முதிர்ந்து,
மிகவும் செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கின்றனரே. இக்குழந்
தையை என் செய்வாரோ” என்று சிறிது ஏங்கினள். இதை
யறிந்த திருஞான சம்பந்த சுவாமி அவனைத்தேற்ற, சமணர்
களின் இழிவையும் தமக்குள்ள தெய்வத்துணையையும் பல
பாகரங்களில் பாடினார். அவையொன்றில்,

மானினேர்விழி மாதராய் வழுதிக்குமா பெருந்தேவி கேள்
பானல் வாயொரு பாலனிங்கிவனென்று நீ பரிவெய்திடே
லானை மாமலை யாதிராய விடங்களில் பலவல்லல் சே
ரீனர்கட்டெனியேன லேன்றிருவாலவாயரனிற்கவே,
என்றார்.

மானின் நேர்விழி = மானின் கண்ணைப் போன்ற கண்,
வழுதிக்கு = பாண்டியனுக்கு, மாபெருந்தேவி = பட்டமகிஷி,
பரிவெய்திடேல் = வருந்தாதே, ஆனை மாமலை = மதுரைக்கடுத்த மலை,
சுனர்கள் = தாழ்ந்தவர்கள், எனியேன் = தாழ்ந்தவன்.

மற்றொன்றில்,

சந்து சேனனுமிந்து சேனனுந்தரும சேனனுங்கருமைசேர்
கந்து சேனனுங் கனகசேனனு முதலதாகிய பெயர்கொளா
மந்தி போற்றிரிந்தாரியத்தோடு செந்தமிழ்ப்பயனறிகலா
வந்தகர்க்கெனியேன லேன்றிரு வாலவாயரனிற்கவே.

என்றார். மறுபடியும்,

கட்டினார் கிளியின் விருத்த முரைத்ததோரொலியின்

[ரொழிந்

பாட்டுமெய் சொலிப்பக்கமே செலுமெக்கர் தங்களைப்

[பல்லறங்

காட்டியே வருமாடெலாங்கவர் கையரைக் கசிவொன்றிலாச்
சேட்டைகட் கெளியேனலேன் திருவாலவாயரனிற்கவே.

இன்னும் ஒரு பாட்டில்,

—கக

கனகநந்தியும் புட்பநந்தியும் பவணநந்தியும் குமணமா
சுனகநந்தியும் குணகநந்தியுந் திவணநந்தியு மொழிகொளா
வனகநந்தியர் மதுபொழிந்தவமே தவம்புரிவோ மெனுஞ்
சினகருக் கெளியேன லேன்றிருவாலவாயரனிற்கவே.

முதலிரண்டு வரியில் வந்துள்ளவைகள் சமணர்களின் பெயர்களாம்.
மந்தி = குரங்கு, ஆரியத்தோடு செந்தமிழ்ப்பயன் = வடமொழி
தமிழ்மொழியில் உள்ள தூல்களின் பயன்.

கிளியின் விருத்தம் = ஒரு தூல் (சரிவிருத்தம் போன்றதுபோலும்),
மாடெலாம் = பக்கங்கொல்லாம், கையர் = வஞ்சுகர், சேட்டை
கள் = தீயகாரியங்கள்

கந்தி என்பது சமணர்களுக்குள்ள ஓர் பட்டப்பெயர்
அவமே = வீணை, சினகர் = சமணர்

இவ்வாறு பல பாசுரங்களைப்பாடி மங்கையர்க்கரசி மனத்தைத் தேற்றி, சமணர்களுடன் வாது செய்து தொடங்கினார். இவ்வாதம் மூன்று வகையாய் நிகழ்ந்தது. முதலில் பாண்டியனுக்கு நேர்ந்த சுரத்தைப் போக்குவதற்கு இரு திறத்தாரும் முயன்றார்; பின்பு அவரவர் ஓலையை நொடும்பிலிடும், நீரில் போட்டும் பார்த்தார். இம்மூன்று முறையிலும் சம்பந்தமே வெற்றி பெற்றார். அதனால் பாண்டியன் சிவனடியானாயினான். அரசனும் குடிகளும் சைவராயினர்.

இம்மன்னனுக்குப் பல பட்டப் பெயர்கள் உண்டு. அவை அரிகேசரி, அசமசமன், மாறவர்மன், அலங்கிய விகிரமன், அகாலகாலன். இவன் தகப்பன் சடையன் (ஜடிலவர்மா) செழியன், வானவன், செங்கோல் சேந்தன் (ஜயந்தன்) என்ற பட்டங்களுள்ளவன். ஜயந்தன் தகப்பன் மாறவர்மன் அவனி சூடாமணி, பாண்டிய குலத்தை நிறுத்தின கடுங்கோன் பாண்டியாதி ராஜனது மகன். மங்கையர்க்கரசியார் புருஷனான அரிகேசரி மாறவர்மன் பட்டாபி ஷேகம் பெற்றபொது ஹிரண்ய கர்ப்பம், துலாபாரம் முதலிய வைதிக கர்மங்களைச் செய்து அந்தணர்களுக்குப் பொற்குடியல்களைத் தானஞ் செய்தான். நெல்வேலி யென்னும் ஊரில் வில்வேலி என்பவன் கடல் தாணையையும், பாழி, சென்னிலம் என்னும் ஊர்களில் நிகழ்ந்த போர்களிலும் வென்று, கேரள மன்னனையும் தோற்கடித்து உறையூரையும் கைப்பற்றினான்.

திருஞான சம்பந்தர் சிஷ்யனான பின்பு,
“அந்நாளிலாளுடைய பிள்ளையாராளுளாலே
தென்னாடு சிவம் பெருகச் செங்கோலாய்த்து”

ஆண்டானென்று பெரிய புராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்ட நோகையில் இவனை,

“இறைக்கொண்ட சிந்தையா னெல்வேலி
வென்ற நின்ற சீர் நெடுமாற னடியார்.”
என்று பாடினார்.

பின்பு திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் மதுரையில் தங்கியும், பாண்டி நாட்டிலுள்ள சில திருப்பதிகளைத் தரிசித்துப் பாசுரங்கள் பாடியும், சில காலம் கழித்தனர். பின்பு திரும்பிச் சோனாட்டுத் தலங்களுக்குச் சென்றனர். திருச்சிராப்பள்ளி போட, அவ்வூர் மலைமேல் உள்ள தாயுமான சுவாமியைப்பற்றி அழகிய பாட்டுகள் பாடினர். அந்நொன்று,

நன்றுடையானே தீயதில்லானே நரைவெள்ளே
நென்றுடையானே யுமையொருபாக முடையானேச்
சென்றடையாத திருவுடையானேச் சிராப்பள்ளிக்
குன்றுடையானேக் கூறவென்னுள்ளம் குளிரும்மே.

இப்பாட்டிலுள்ள ‘நன்றுடையான்’ ‘தீயதில்லான்’ என்னும் பெயர்களுள்ள குளங்களுண்டு. நன்றுடையான் குளம் மேல் விசாரணையில்லாமல் கெட்டுப் போயிருக்கிறது. தீயதில்லான் குளத்தை பிற்காலத்தினர் தூர்த்து அதன்மேல் வீடுகள் கட்டியுள்ளனர். மற்றோர் பாட்டில்,

* நரைவெள்ளேறு = வெண்மையான நிலம்
உமை = பார்வதி

கைம்மக வேந்திக்கடுவ னேழேடிக்கழை பாய்வான்
செம்முக மந்தி கருவரையேறுஞ் சிராப்பள்ளி
வெம்முக வேழத்திருரி போர்த்த விகிந்தா நீ
பைம்முக நாகம்மதியுடன் வைத்தல் பழியன்றோ.

திருவையாற்றைப் பாடின பாசுரங்களில் ஒன்றைப்
பார்ப்போம்.

புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
யறிவழிந் திட்டைமேலுந்தி
யலமந்த போதாக வஞ்செலென்
றருள்செய்வா னமருங்கோயில்
வலம்வந்த மடவார்கண் நடமாட
முழுவதிர மழையென்றஞ்சிச்
சிலமந்தி யலமந்து மாமேறி
முகில்பார்க்குந் திருவையாறே.

சிறுத்தொண்டர் வாழ்ந்த ஊரான திருச்செங்காட்
டான் குடியிலுள்ள கணபதிச்சுரத்தைப் பாடினது.

மகவு = குட்டி, கடுவன் = ஆண்குரங்கு, மந்தி = பெண்குரங்கு, கரு
வரை = கரியமலை, வேழம் = யானை, விகிந்தன் = மேலானவன்,
நாகம் = பாம்பு, மதி = சந்திரன்.

புலன் = பொறிகளால் உணரப்படுவன,
பொறி = மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. ஐ - கபம்
அலமந்தபோது = கலங்கியபோது,
மடவார் = பெண்கள், முழவு = மத்தளம்,
அலமந்து = தலங்கி. முகில் = மேகம்,

செடிதுகரும் சமணர்களுஞ் சீவரச் சாக்கியரும்
படிதுகராதய ருழப்பர்க் கருளாத பண்பினுன்
பொடிதுகரும் சிறுத்தொண்டர்க் கருள்செய்யும் பொருட்
கடிநகராய் வீற்றிருந்தான் கணபதிச்சுரத்தானே. [டாகக்

தான் பிறந்த ஊரான சீர்காழியை வர்ணிக்கும் பாசு
ரங்களில் சில அழகிய வரிகளை வரைவாம்:—

“நலமார்வெள்ளை நாளிகேரம் விரியாத நறும்பாளை
சலமார் கரியின் மருப்புக்காட்டுஞ் சண்பைநகரே.”
“எண்ணூர் முத்தமீன்று மரகதம் போற்காய்த்துக்
கண்ணூர் கழுகு பவளம் பழுத்திடுங் கலிக்காழி.”

புகாரென்னும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தருகில் பல்லவ
னிச்சுரமென்று ஒரு திருப்பதி உண்டு. எந்தப் பல்லவன்
கட்டினானோ தெரியாது. அவ்வூர் பாசுரத்தில் ஒன்றுவது:—

அடையாதார் தம்புரங்கள் மூன்றுமாரழவில் லழுந்த
விடையார் மேனியராய்ச் சிறும் வித்தகர்மேயவிடங்

செடி = துன்பம், சாக்கியர் = பெளத்தர்,
சிறுத்தொண்டர் = சிறந்ததொண்டர்,
கடிநகராய் = காவலுடைய நகரமாய்,
கணபதிச்சுரம் = திருச்செங்காட்டங்குடியிலுள்ள ஆலயத்தின்பெயர்.

நாளிகேரம் = தெங்கு,
சலமார் கரி = கோபம் அமைந்த யானை,
சண்பை = சீர்காழி,
கழுகு = பாக்குமரம்,
காழி = சீர்காழி.

கடையார் மடரீடி யெங்கும் கங்குல்புறந்தடவப்
படையார் புரிசைப் பட்டினஞ்சேர் பல்லவனீச்சரமே.

வேதாரணயத்தில் அப்பர் திருக்கதைத் திறக்கும்
படி அருமையான பாசரங்களைப் பாடினர். அவைகளில்
ஒன்றாவது:—

பண்ணினேர் மொழியாளுமை பங்கரோ
மண்ணினர் வலஞ்செய் மறைக்காடரோ
கண்ணின லுமைக்காண கதவினைத்
திண்ணமாகத் திறந்தருள் செய்மினே.

திருஞானசம்பந்தர் அக் கதவினை யடைக்கும்படி பல
அரிய பாசரங்களைப் பாடினர். அவைகளில் ஒன்றாவது:—

சதாரம் மறைதான் றதிசெய்து வணங்கு
மதாரம் பொழில்சூழ் மறைக்காட்டுறைமைந்தா
விதுநன்கிறை வைத்தருள் செய்த வெணக்குள்
கதவுந் திருக்காப்புக் கொள்ளுங் கருத்தாலே.

ஆரழில் = மிகுந்தருப்பில்,
விடையார் மேனியராய் = இடபத்திலேறியவராய்,
வித்தகர் = சிறப்புடையவர்,
மாடம் = மாளிகை,
கங்குல் = இருள்,
புரிசை = மதி.

பண்ணினேர் மொழியான் = யாழின் இசையையொத்த சொற்களை
யுடையவன், திண்ணமாக = திட்டமாக,
சதாரம் மறை = காங்குறைகள்,
திருக்காப்பு இடுதல் = கதவைச்சாத்ததல்.

திருஞானசம்பந்தர் தென்னாட்டிலுள்ள ஸ்தலங்களைத்
தரிசித்துக்கொண்டு வடக்கே தொண்டைநாட்டுத் தலங்
களை வணங்கச் சென்றனர். அவ்வாறு போகும்போது மயி
லாப்பூரைச் சென்றடைந்தார். அங்கே சிவனேசச் செட்டி
யாரென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கிருந்த ஒரு
புதல்வி பாம்பினால் தீண்டப்பட்டு இறந்துவிட்டான். அவள்
எலும்பை ஒரு குடத்தில் அந்தச் செட்டியார் எடுத்துவைத்
திருந்து திருஞானசம்பந்தர் முன் கொண்டுவந்து வைத்
தார். உடனே அவர் திருமைலாப்பூரிலுள்ள கபாலீசர் சந்
நிதியில் அந்த எலும்பு நிறைந்த குடத்தைக் கொண்டுவரச்
செய்து கடவுளைப்பேற்றி அரிய பாசரங்களைப் பாடினர்.
எலும்பும் பெண்ணுருவம் பெற்றது. கண்டார் அனைவ
ரும் கசிந்து உருகி காழியில் அவதரித்த ஞானசம்பந்தரைப்
போற்றினர்.

அங்ஙன மெழுந்துகின்ற வணங்கினை நோக்குவார்கள்
சங்கிது காணீரென்ன வற்புத மெய்துமலேலைப்
பாங்குசூழ் தொண்டாரானே ராகாவென் னப்பார்மேல்
ஓங்கிய வோசையும்பர் நாட்டினை யுற்றதன்றே.

இப்படித் திருஞானசம்பந்தர் மயிலாப்பூரில் இருக்
கும்பொழுது வைஷ்ணவப் பெரியாராகிய திருமங்கை மன்
னைச் சந்தித்தாரென்று கூறுவார்கள். சந்தித்தகாலத்
தில் பாடிய பாட்டுகளாகச் சில பாட்டுகளைக் கூறுவார்கள்.
அவைகள் எம்மட்டும் உண்மையோ தெரியவில்லை.
ஆராய்ந்து அறியவேண்டும்.

பரமேச்சுரப்போத்தரையன்.

(உ. பி. 650-690.)

சளுக்கருடன் போர்.

நரசிங்கப்போத்தரையன் மகனான மகேந்திரன் நீண்ட காலம் ஆண்டதாகவாவது, யாதேனும் உயர்ந்த வேலை செய்ததாகவாவது காணோம். இம்மகேந்திரன்மகன் பரமேச்வரன். மகேந்திரன் அரசனாயும் பரமேச்வரன் இளவரசனாயிருந்தபோது இவர்க்கு ஒரு விரோதி தோன்றினான். இவன் புளகேசிமகன் விக்கிரமாதித்தியன். தந்தை நரசிங்கனுடன் போர்செய்து இறந்ததுமுதல் சளுக்கவம்சத்தை மறுபடி நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்று முயன்றுகொண்டே யிருந்தான். புளகேசி யிறந்து 10-வருஷ மாவதற்கு முன்னரே சளுக்க இராஜ்யத்தை பிரபலமுறச் செய்தான். சளுக்க வம்சத்தினது முதல் விக்கிரமாதித்தியனான இவன் அளித்த பல சாசனங்களில் ஹைதராபாத், அதற்கடுத்த கத்வால், இவ்லூர்களில் அகப்பட்டவைகளைக் கொண்டு இவன் சரித்திரத்தை அறியலாம். தன் இராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்தவுடன் ஸ்ரீவல்லவனான விக்கிரமாதித்தியன் நரசிங்கனது புகழைக் கெடுத்து, மகேந்திரனது பெருமையைக் குறைத்து, அவன் மகன் ஈச்வரனை ஒடுக்கினதாக அச்சாசனங்களில் சொல்லியிருக்கிறது; என்றால் நரசிங்கன் அழித்த வாதாபியைப் பிடித்துக்கொண்டு, சளுக்கர் மகிமையை மறுபடிப் பெருக்கினதால் நரசிங்கன் புகழைக் கெடுத்தானென்று அறிய வேண்டும். பின்பு

மகேந்திரனைப் போரில் தோற்கடித்து அவன் பெருமையைக் குறைத்தான் போலும். பின்பு காஞ்சிபுரத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு பரமேச்வரனைத் தனக்குக் கீழ் சிற்றரசனாய் வைத்தான். மேலும் சாசனங்களில் “தென்னாடென்னும் மங்கையின் ஒட்டியாணமான காஞ்சியைப் பிடித்து, அவனை வசப்படுத்தி, மணம் புரிந்து ஸ்ரீ தேவியின் அன்பைப் பெற்றான்” என்றும், ஈச்வரப் போத்தராஜாவை வென்று, உடைக்க முடியாதயர்ந்த மதில்களும், தாண்ட முடியாத அகழ்களும் சூழும் காஞ்சி யென்னும் தென்னாட்டினது ஒட்டியாணத்தைப்பற்றிக் கொண்டான்” என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அன்றியும், ‘இரணரவிசன்’, என்றால் போர் செய்வதில்பற்றுடையவன் என்றும், ‘இராஜமல்லன்’, என்றால் மகாமல்லன் குலத்தை யழித்தவன் என்றும், பட்டங்களைத் தரித்தான். விக்கிரமாதித்தியன் காஞ்சிபுரத்தைப் பிடித்ததைப்பற்றி அவன் மகன் விநயாத்தித்தியன் கொடுத்த சாசனம் (ஸோரப் என்னும் ஊரில் அகப்பட்டது) ஒன்றில் பின்வருமாறு சொல்லியிருக்கிறது. விக்கிரமாதித்தியனது பாதபத்மங்கள், வேறொருவரையும் வணங்காத காஞ்சி மன்னனது அணிகள் நிறைந்த முடியின் கிரணம் என்னும் நீரைத் தெளிக்கப் பெற்றான்.”

பின்பு விக்கிரமாதித்தியன் சோழ தேசத்தின் மேல் படையெடுத்துச் சென்றான். இதைப்பற்றி மேலே சொல்லிய கத்வால் சாசனத்தில் பின்வருமாறு கூறியுள்ளது. “பல்லவ குலத்தின் பெருமையை யழித்து, பரமேசுவரனை ஆளாக்கி, சோளிக விஷய (சோழ தேச)த்தையும் கைக் கொண்டு, காவிரித் தென்கரையிலுள்ள உரகபுரம் (அதா

வது உறையூர்) சேர்ந்து அங்கே சில நாள் தங்கினான்.” இந்த சோழரது பண்டைய காலத்துத் தலை நகரத்தில், தங்கியிருக்கும்போது கத்வால்சாசனத்தில் சொல்லியிருக்கும் தானத்தைச் செய்தான். இது விக்கிரமாதித்தியன் பட்டாபிஷேகம் பெற்று 20 ஆண்டுகளான பின்பு, அகா வது சகாப்தம் 596-ம் (கி. பி. 674) வருஷத்தில் சிகழ்ந்தது. உறையூரின் புறப்பட்டு, பாண்டி நாட்டிலும் வெற்றிக்கொடியை நாட்டுவதற்காக மதுரை கோக்கிப்புறப் பட்டான். அப்போது மதுரையாண்ட பாண்டியன் நெடு மாறன் மகனான ஜடிலவர்மாவென்கிற கோச்சடையன் ஆவன். இந்தக் கோச்சடையன் மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டு திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகாமையிலிருக்கும் மரு தூரில் மகாரதன் விக்கிரமாதித்தியனது. கடல்போன்ற சேனையைத் தேக்கி, மங்கலபுரத்தில் அவனைத் தோல்வியடித்தான். இரணரவிகளை வென்றதால் இரணநீரென்னும் பட்டத்தைப் பாண்டியன் பெற்றான். இந்த விஷயத்தை வேள்விக்குடியில் அகப்பட்ட பாண்டிய சாசனம் ஒன்றிலிருந்து அறியலாம்.

விக்கிரமாதித்தியன் தோல்வியுற்றுத் திரும்ப, இது தான் சமயமென்று, பரமேசுவரன் திருச்சிராப்பள்ளிக் கருகிலுள்ள பல்லவரத்தில் தன் கோட்டையில் பெரும் படைபைச் சேர்த்து அவனை வெதிர்த்தான். அடுத்த கிராமமான பெருவள நல்லூரில் மகா யுத்தம் நடந்தது. இந்த யுத்தத்தைப் பின்னால் சொல்லப்போகிற காரம் சாசனத்தில் வடமொழிக் கத்திய காவியமான காதம்பரி நடைபை மொத்த உயர்ந்த நடையில் வர்ணித்திருக்கிறது. அதிலிருந்து சில மொழிகளை பெரித்துக் கூறுவாம். “வீர

ரும் குதிரைகளும் யானைகளும் கணக்கற்றவை நடந்து போனதால் இளம்பின தூளி சூரியனை மறைக்க, அவனொளி சந்திரனது கோட்டைபோல் மங்கிற்று. முரசொலி இடியைப்போல் அச்சம் உண்டாக்கிற்று. உறையிலிருந்து உருவின வாங்கள் மின்னல்போல் கண்களைப்பறித்தன. யானைகள் மெகம்போல் அசைந்தன; அகாலத்தில் மழை வந்ததுபோல் தோன்றிற்று. உயரமான குதிரைகள் ஒடும்போது கடலின் அலைகள் போல் தோன்றின; அவை நடுவில் யானைகள் வந்து கடலைக் கலக்கினதுபோல் ஆயிற்று. கடலில் கோரமானஜந்துக்கள் வரும் போது உண்டாகும் சமுலைப்போல் இருந்தது. சமுத்திரத்தினின்று சங்குகள் புறப்பட்டாற்போல் வீரர்கள் சங்குகளைத் தூக்கி ஊதினார்கள். கத்திகளும் கேடயங்களும் ஆகாயத்தில் சுழன்றன. பகைவர்கள் வீழ்ந்து இறந்த காட்சி, காண்டா மிருகம் செடிகளையும், மாங்களையும் முறித்தெறிவதுபோல் தோன்றியது. வில் வீரர்கள் அஸக, நாக, திலக, புன்னாக மரங்கள் நிறைந்த காடுகளைப்போல் நின்றார்கள். வீரர் வில்லை வளைத்து அம்பை விடுத்த போது காட்டில் காற்று தடைப்பட்ட காலத்தில் உண்டாகும் பேரொலிபோல் பெரும் முழக்கம் உண்டாயிற்று. யானைகள் ஒன்றோடொன்று மோதியபோது தந்தங்கள் குத்தி மாட்டிக்கொண்டு நின்றன. குதிரைவீரர்களது வாங்கள், ஒன்றோடொன்று சிக்கிக் கொண்டு அவர் அசைய முடியாமல் நின்றார்கள். மற்றைய வீரர் ஒருவருடைய மயிரை ஒருவர் பிடித்திழுத்தனர். தண்டாயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதின. உதிரமும், யானைகளின் மத நீரும் தரையில் விழுந்து கலந்ததால், பூமி மஞ்சள் பூசினாற்

போலாயிற்று. கைகளும், தலைகளும், கால்களும், துடைகளும், பற்களும் வெட்டுண்டு உதிர்ந்தன. இருதரத்தாரும் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் அலைந்தோடி விழுந்தார்கள். நதியா யோடும் இரத்தத்தின் மேல் பாலம்போல் நின்ற யானைகள் மீது உள்ள வீரர்கள் போரோடும் காலத்தில், ஸ்ரீதேவி சந்தேகம் என்கிற ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்துகொண்டு முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் ஆடினாள். அடிபட்ட வீரர் உயிருடன் இருந்தாற்போல் கையில் வாளை எந்தியே, உதடு உதறி, கண் சிவந்து, சின்றுர்கள். கிரீடங்களும், புஜபந்தங்களும் மாலைகளும், வளையல்களும் நசுங்கி, உடைந்து தவிடு பொடியாயின. கூஷ்மாண்டர்கள், அரக்கதர்கள், பிசாசங்கள் முதலியவர், இரத்தத்தைக் குடித்து, மதிமயங்கினார்கள். முரசையடிக்கும் போது தாளம் போட்டாற் போல் தலைவெட்டுண்ட முண்டங்கள் கூத்தாடின. விக் கிரமதித்தியன் பல லட்சம் வீரருடன் வந்த அரசன், ஒண்டியாய்க் கந்தையைப் போர்த்திக்கொண்டு, போர்க்களத்திலிருந்து ஓடிச் சென்றான்.

பரமேச்சுரப் போத்தரையன் விக் கிரமதித்தியனைப் பின் தொடர்ந்து அவனுரைக் கொள்ளை யடித்தான் போலும். ஏனெனில் அவன் மகன் இராஜவீம்புறன் தந்தையின் பட்டத்தி லொன்றாக ரணரவிகபுரோமர்த்தனன் என்று ஒரு கல் வெட்டில் வெட்டி யிருக்கிறான்.

கூரம்சாசனம்

மேலே விவரமாய்ச் சொல்லியிருக்கும் பெருவளநல்லூர் யுத்தத்தின் வர்ணனை கூரம்சாசனத்திலிருந்து எடுத்தெழுதினோம்.

தெழுதினோம். இக்கூரம் சாசனந்தான் மகேந்திரப் போத்தரையன் குலத்தார் கொடுத்த முதல் தாமரப்பட்டயம் ஆகும். இது தமிழிலும் ஆரியத்திலும் கலந்து எழுதினது. இப்பட்டயத்தின் முதலிரண்டு சுலோகங்களில் பரமேச்வரனான கடவுளைத் தோத்திரஞ் செய்து பின்பு பல்லவர் புகழைப் பின்வருமாறு போற்றி யிருக்கிறது. “பல்லவ குலத்தார் பூமியைக் கஷ்டத்தினின்று காப்பாற்றட்டும். அக்குலத்தில் தருமத்திற்கு எதிர் நடையில் இருப்பவராவது, ஸோமயாகம் செய்யாதவராவது, யுத்த தண்டத்தை அநியாயமாய் எடுத்தவராவது, போலியறத்தினராவது, தானஞ் செய்யாதவராவது, நானினால் பொய் கொன்னவராவது, போரில் பயந்தவராவது இருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டதில்லை.

பின்பு இச்சாசனத்தில் பல்லவர் குல உற்பத்தியைப் பற்றி எழுதி யிருக்கிறது. பல ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன் பல்லவரை நிலைகெட்ட கூத்திரியர் என்று புராணங்களிலும் தரும சாஸ்திரங்களிலும் சொல்லி யிருக்கிறது. கச்சிப்பல்லவரது பிராகிருத சாசனங்களில் அசுவத்தாமாவுக்குப் பல்லவனென்று மகன் பிறந்தானென்றும், பல்லவன் பின்னோர் பல்லவனென்றும், பாரத்துவாஜ கோத்திரத்து கூத்திரிய றென்றும் கூறியுள்ளது. சில நூற்றாண்டுகளாய் பல்லவர் நிலை உயர, கூரம் சாசனத்தில் இவரை இன்னும் உயர்த்திப் பின் வருமாறு கூறினர். “பிரமனிடத்திலிருந்து அங்கிரஸ் தோன்றினார்; அவரிடமிருந்து பிருஹஸ்பதி; பின்பு பாரத்துவாஜர்; பின்பு ஹரோணர்; பின்பு அளவற்ற புகழுக்கு இருப்பிடமான அசுவத்தாமா; அவரிட

மிருந்து குலத்தின் துயரத்தை துரத்தி யடித்த பல்லவன்; அவனிடமிருந்து சகலபுலன வல்லவ பல்லவ குலம் பிறந்தது.” பல்லவன் என்ற குலத்தின் பெயரை ஒரு மனிதன் பெயராக வைத்துச் சொன்னார்கள். இந்த வம்சாவளி கொஞ்சகாலத்தில் என்ன வினோதமாய் வளர்ந்ததோ அடுத்த சாசனங்களில் தெரியும்.

ஆட்சிமுறை.

அக்காலத்தில் எல்லா மனிதரும் ரதகஜதுரகபதா தியான வால்வகை நிலைப்படையை வைத்திருந்தார்கள். பரமேசுவரர் போத்தரையனும் அவ்வாறே வைத்திருந்தான். அவனுடைய சொந்த யானைக்குப் பெயர் ‘அரிவாரணம்’. அதாவது, பகைவரைக் கொல்வது; அதன் முதுகு மேல் தங்கத்தில் கல்லிழைத்த சேணம் போட்டிருந்தது. மலை மேல் அருவிகள் இடைவிடாது ஓடுவது போல் அதன் மதரீர் எப்போதும் ஓடும். அதன்பின் பல ஆயிரம் யானைகள் தொடரும். அரசன் குதிரைக்குப் பெயர் ‘அதிசயம்’, அதாவது, உயர்வுற்றது: அதற்கும் கல்லிழைத்த சேணமுண்டு. காதில் சாமரங்கள் கோத்திருந்த நூறுயிரம் குதிரைகள் அதன் பின் ஓடும்.

அராட்சி நடத்த அக்காலத்தில் நாட்டைக் கோட்டங்களாகவும், கோட்டத்தை ராஷ்டிரங்களாகவும், ராஷ்டிரத்தைக் கிராமங்களாகவும் பிரித்திருந்தார்கள். கூரம் என்கிற கிராமமானது ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டத்தில் ரீர்வேளூர் என்ற மன்னியவார்தர ராஷ்டிரத்தில் இருந்தது. இந்தக் கூரம் சாசனத்தால் தானம் கொடுத்த கிராமமான

பரமேசுவர மங்கலமானது மணியூர்க் கோட்டத்தில் பன்மா என்று பெயர்கொண்ட மன்னியவார்தர ராஷ்டிரத்தில் இருந்தது. மன்னியவார்தர ராஷ்டிர மென்றால் மலைகள் நடுவிலிருக்கும் நாடு என்று பொருள்போலும்.

இதுவுமன்றி அக்காலத்தில் நிலத்தைக் குழிகளாகவும் பட்டிகளாகவும் அளந்து வகுத்தார்களென்று கூரம் சாசனத்தால் அறியலாம். குழி என்றால் 576 சதுர அடி கொண்டது. பட்டி என்றால் ஒரு ஆட்டு மந்தையை மறித்து வைக்கத் தக்க அளவுள்ள நிலம் போலும். பெரிய நிலத்தாக்குகளைப் பென் கொடுத்து வாங்கினதாகவும் இச் சாசனத்தால் தெரிய வருகிறது.

பல்லவ அரசர் கோயில்களைக் கட்டி அவைகளுக்கும் அந்தணர்களுக்கும் மானியம் விட்டது தவிர, நன்செய் நிலங்களைச் செவ்வையாய்ச் சாகுபடி செய்ய வாய்க்கால்கள் வெட்டி, நிலத்துக்கு ரீர்ப் பாய்ச்சலை விருத்தி செய்தார்கள். நாட்டுக்குப் பொதுவாக நாட்டுக்கால், ஊற்றுக்கால்கள் வெட்டி, ரீர் பாய்த்துக் கொள்ள விதிகளும் செய்தார்கள். குளங்களையும் வெட்டினார்கள். மண்புங்களில் பரதம் முதலியன படித்து மக்களுக்குச் சொல்ல ஏற்பாடு செய்தார்கள். கோயில்களைப் பழுது பார்த்தல் (நவகர்மம்) நடக்கும் பொருட்டும் பொருளுதவி செய்தார்கள். கிராமங்களில் பொதுச் செலவுக்காக ‘ஊரான்ச்சி, செக்கு, தறிகள், கூலம் (கடை) தரகு, கத்திக் காணம்’ இவைகளிலிருந்து வந்த வரும்படியை வழங்கினார்கள்.

கூரம் சாசனத்திலிருந்து கோயிலுக்கு மானியம் விட்டு
ஸ்தாபித்த தருமத்தைச் சரிவர நடத்துவதற்கு ஏற்பட்ட
முறையையும் அறியலாம்:—

“ஊற்றுக் காட்டுக் கோட்டத்து நீர் வேளூர் நாட்டுக்
கூரமும் ஞம்மணம் பாக்கமும் [சேர்ந்த கிராமங்களில்] விச்
சாவிநீத பல்லவரசன் விலைக்காணம் கையில் கொடுத்து...
ஆயிரத்திருநூற்றுக் குழிப்படியால் விற்றுக்கொண்ட
நிலம், தளி எடுப்பதற்கு ஒரு சுடத்தலைப் பாடகத்துள்
ஞளை மேட்டுப் பட்டியும் ஊருள் மண்டகம் எடுத்த நிலத்
தோடுகட ஐந்தேகால்பட்டி நிலமும் விற்றுக்கொண்டு,
விச்சாவிநீத பல்லவ பரமேச்சரகரம் எடுத்து ஏரி தோண்டி,
இத்தளி வழிபாடு செய்வார்க்கு இருக்கும் மணியும் மனைப்
பட்பும் வகுத்து, இதுனுள் மிக்கநிலம் ஒழுக்கவிக்கு விளை
நிலமாகவும், இந்நிலத்துக்கு [கீழ்பா] லெல்லை முதுகாட்டு
வழியின் மேற்கும் தென்பாடுலெல்லை ஊர் புரு [வழியின்
வடக்கு] ம், மேல்பா லெல்லை ஊர் புரு வழி நின்றும் வட
க்கு நோக்கி நாட்டுக்காலு (க்) கே போன வழியின் கிழக்
கும், வடபாலெல்லை நாட்டுக்காலின் தெற்கும், இந்நான்
கெல்லை யகத்து[ம்], தளி[யும்] ஏரியும் வழிபாடுசெய்வார்க்கு
மணியும் மனைப்படப்பும் நீக்கி, மிக்க நிலமும் ஞளை மேட்டுப்

வித்யா விநீதன் என்பது பரமேசுவரன் பட்டப்பெயர்.

காணம்=பொன்

தளி=கோயில்.

விச்சா=வித்யா; விச்சை=ஞானம்

கவகருமம்=புதுப்பித்தல்.

பட்டியும் ஒழுக்கவிக்கு விளை நிலமாகக் கொடுத்து, இத்தளி
க்கு வேண்டுந் தேவகருமம் நவகருமஞ் செய்வதற்கும், இரு
பதின்மர் சதர்ப்பேதி களுக்கும் பிரமதேயங் கொடுப்பதற்
கும், மனைபிற் கோட்டத்துப் பண்மா நாட்டு பரமேச்சர மங்
கலத்துடன் அகப்பட்ட வளையில் சுற்று நிலம் அத்தனையும்
இருபத்தைந்து பங்காய், இதனுள் மூன்று பங்கும் கூரத்துத்
தளிகு [தே]வ [கரும] நவகருமஞ் [செய்]வதாகவும்,
கூரத்து மண்டக[த்து]க்குத் தண்ணீர்க்குந் தீக்கும் ஒரு
பங்காகவும், இம்மண்டகத்தே பாரதம் வாசிப்பதற்கு ஒரு
பங்காகவும், நின்ற இருபது பங்கும் இருபதின்மர் சதர்ப்
பேதிகளுக்கு பிரமதேயமாக கொடுத்தது. இவ்வூர் மனை
யும் மனைப்படப்பும் ஊராள்ச்சியும் செக்கும் தறி[யும்] கூலமும்
தரகும் கத்திக்காணமும் மற்றும் பொதுவினாள் உள்ளதெல்
லாம் இப்பங்கு இருபத்தைத்தின் வழியாலே பங்கிட்டுண்
பாராகவும். இவ்வூர் பரமேச்சரத் தடாகத்துக்கு பாலாற்று
நின்றும் தோன்றின பெரும் பிடுகுகாலின்[புழுதிப் பாடும்
[தலை] வாயும் தலைப்பெழையும் ஊ [ற்]று [க்]காலும் தோண்
[டின நில] மெல்லாம் பரமேச்சர மங்கலத்து நி [ல]மாக.”

இந்தச் சாசனத்தில் சில எழுத்துகளைத் தற்காலத்து
முறையாக மாற்றியும், அழிந்துபோன எழுத்துகளை உத்
தேசமாயும் எழுதியிருக்கிறோம். சாசனக் கடைசியில்

சதர்ப்பேதி=சதர்ப்வேதி; நான்மறைகளையும் ஓதினவர்.

பிரமதேயம்=பிராம்மணர்களுக்குத் தானமாய்க் கொடுத்த நிலம்.

இச்சாசனத்திற்கண்ட சில மொழிகளுக்கும் தொடர்மொழிகளுக்

கும் உரிய பொருள்கள் திட்டமாய் விளக்கவில்லை.

புத்து வரிகள் அதிகமாய் அழிந்துபோயின. அவைகளிலிருந்து தானம் வாங்கினவர்களில் ஒருவன் பெயர் அனந்த சிவாசாரியனென்றும், மற்றொருவன் பெயர் புல்லசர்மா வென்றும் தெரியவருகிறது.

கூரம் சாசனம் எழுதி ஏறக்குறைய 1250 ஆண்டுகளாயின. ஆனாலும் அப்போதைய தமிழிற்கும், இப்போதைய தமிழிற்கும் எள்ளளவேனும் வேற்றுமை இல்லவேயில்லை. ஆங்கிலம் முதலிய ஐரோப்பிய பாஷைகள் இத்தகையனவல்ல. 1250 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த ஆங்கிலமானது இக்காலத்தில் கொஞ்சமேனும் புலப்படாது. ஐரோப்பிய மொழிகள் நாளடைவில் வேகமாய் மாறிக்கொண்டே யிருக்கும். தமிழோ அவ்வாறல்ல. கி. பி. 650-ல் வழங்கின தமிழினது இலக்கணமுறையாவது, பேச்சு நடையாவது இப்போது வரையில் மாறவில்லை. கொஞ்சம் வடமொழிச் சொற்களதிகமே தவிர வேறு எவ்வித மாறுபாடுங் கிடையாது.

மொழி நடை மாறாது போயினும் எழுத்து முறை கொஞ்சம் மாறியிருக்கிறது. அதைக் காட்டக் கூரம் சாசனத்திலிருந்து; சில வரிகளை சாசனத்திலிருக்கும் வகையாகவே, தேய்ந்துபோன எழுத்துகளைத் தெரிந்த மட்டும் சேர்த்துக்காட்டுவோம்.

ஊ [ந்] றுக்காட்டுக் கொட்டத்து நீர்வெருர் நாட்டுக் கூரமும் ஞம்மனம் பாக்குமு.....[ஞங்கணத்] [உ] விச்சா விநீதப் பல்லவரசன் விலெக்காணந் கெயிக்கொடுத்து [ச்சி]...செய்து ஆயிரத்தி [ரு] நூற் றுக் குழிப் படியால் விறற்க்கொண்ட நிலம் த[னி] எடுப்பதற்கு ஒடு

சுடக்கொண்ட நிலம் தலைப்பாடகத்துள் குளமெட்டுபட்டியும் ஊருள் மண்டகம் எடுத்தி நிலத் தொடுங் கூட அயிர்த்தொகைப் பட்டி நிலமும் விறற்கொண்டு விச்சாவிநீத பல்லவ பரமேச்சரகரம் எடுத்து எரி தொண்டி இத்தளிவழிபாடுசெயிவார்க்கு இருக்கும் மறையும் மனப்பட்பும் வகுத்து இதனுள் மிக்கநிலம் ஒழுக்கவிக்கு வினெநிலமா [க]வும் இன் நிலத்துக்கு. முன் பக்கத்தில் இதையே இக்காலத்திய நடையில் அச்சிட்டிருக்கிறது. அதனுடன் ஒத்துப் பார்த்தால் அப்போது 'ஏ', 'ஒ', 'ஓ', என்ற எழுத்துகளில்லையென்றும், 'ந', 'ன' இவைகளை வித்தியாசமில்லாமல் வழங்கினாரென்றும் அறியலாம்.

சமய நிலை.

பௌத்தமும் சமணமும் குறைந்து, ஏறக்குறைய தற்காலத்திலிருப்பதுபோல கோயிற்பூசை, சமய நிலை முதலியவை ஏற்பட்டன என்று இந்தச் சாசனத்தால் தெரிய வருகிறது. ஏனென்றால் இச்சாசனத்தாலே கோயிலில் பூஜாஸ்தாபன, குஸும, கந்த, தூப, ஹவிரூபஹாரபலி, சங்க, படாஹ முதலிய கிரியைகள் நடப்பதற்கும், உதகம், அக்கினி, பாரதம், ஆக்கியானம் இவைகளுக்காகவும், ஒரு கிராமத்தைக் கொடுத்தான். இந்தக்கிரியைகள் இப்போதும் கோயில்களில் நடக்கின்றன.

நரசிங்கன் பஞ்சபாண்டவரதங்களில் முக்கியமான தான தர்மராஜரதத்தில் இரண்டு அடுக்குதல்களைத் தான் முடித்திருந்தான். பரமேச்சரன் முன்னுறவையுங் கட்டி முடித்து அதன் மேல் அத்யந்தகாமயல்லவேச்வரக்கு

ஹம்என்றும், 'ரணஜய' என்றும் வெட்டுவித்தான். 'அத்யந்த காமன்' 'ரணஜயன்', இவ்விரண்டும் பரமேச்சுரன் பட்டங்கள். இது தவிர இன்னும் அனேக பட்டங்கள் அவனுக்கு உண்டு. இவைகளுக்குச் சிவபரமாயும், அரசன் பரமாயும் பொருள் தருமாறு, சிலைடைகள் நிறைந்த 11 வட்டமொழி சுலோகங்களை அரசன் எழுதுவித்தான். மகாபலிபுரத்தில் கணேசாலயம் என்று ஒரு ஒருக்கல் கோயில் கட்டி, அதின் மேலும் இந்த சுலோகங்களை கல்வெட்டாக வெட்டுவித்தான். அவைகளின் பொருளாவது:—

1. காமனை யழித்த சிவன் உற்பத்தி, ஸ்திதி, நாசத்துக்குக்காரணன், அகாரணன், அத்யந்தகாமனுக்கு வேண்டியதெல்லாம் கொடுப்பானாக.

2. மாயையற்றவன், சித்ரமாயன், குணபாஜனன், ஸ்வஸ்தன், நிருத்திரன், நீரிசன், பரமேச்சுவரன்.

3. கால் பெருவிரலால் கைலாசத்தையும் தசானையும் பாதாளம் வரைக்கும் இறங்கும்படி அழுத்தின அஜனைத் (தலை மேல்) ஸ்ரீநிதி வகிக்கிறான்.

4. பக்தி நிறைந்திருக்கிற மனதில் பவனையும், கைமேல் பூமியை அழகிய நகை போலவும், தாங்கியிருக்கிற ஸ்ரீபரன் வெகு காலம் வெற்றியுறுவானாக.

5. சத்ரு மண்டலத்தை ஜயித்து, ரணஜயன் என்று பெயர்பெற்ற அத்யந்தகாம ராஜா இந்த சம்புக்கிருகத்தைக் கட்டுவித்தான்.

6. மரங்களைப்போல் ஸ்தாணு, (ஆனாலும்) அறிவுள்ளவன். கலையற்றவன், (ஆனால்) ஸோமன். பாசவ தாத்மா; ஆகாச தேஹி; பயங்கரன் (பிமன்); மங்களகரன் (சிவன்); நன்மை செய்வான் (சங்கரன்); காமனைக் கொன்றவன்; இத்தகைய சிவன் ஜயிப்பானாக.

7. தருணங்குரன் ஜயிப்பானாக; அவன் ராஜராஜன்; ஆனாலும் (ராஜராஜனென்கிற குபேரனைப்போல்) அவலட்சணனல்ல; (சக்கரவர்த்தியாயும் ஜனர்த்தனனாயுமான விஷ்ணுவைப்போலல்லாமல்) சக்கரவர்த்தியானாலும் ஜனங்களை வருத்தாதவன்; (சந்திரன் தாரகைகளுக்கு அதிபதியானாலும் அஸ்வஸ்தனாயிருக்க), இவன் தாரகாதிபதி (அதாவது பாதுகாப்போருக்கு அரசன்) ஆனாலும் ஸ்வஸ்தன் (தன்னிலையிலுள்ளவன்)

8—9. ஸ்ரீமான் அத்யந்தகாமன் தன் விரோதிகளது கர்வத்தை யழித்தவன்; ஸ்ரீநிதி; காமராகன், ஹராராதனத்தில் ஆஸக்தியுடையவன்; இவனது அபிஷேகஜலமும், மணிகளாலான தாமரைகளும், நிறைந்த தடாசம்போன்ற விசாலமான தலைமேலே சங்கரன் எப்போதும் குடிக்கொண்டிருக்கிறான்.

10. அவன் சங்கரனை அடைய விரும்பி, இந்தப் பெரிய சிவமந்திரத்தைத் தன் பிரஜைகளின் காமங்கள் நிறைவேறக் கட்டுவித்தான்.

தன் மார்க்கத்தில் நடக்காமல் காப்பாற்றும் சிவன் எவனுடைய இருதயத்தில் இராஜே அவனுக்கு ஆறமுறை திக் (சாம்யு). அத்யந்த காம பல்லிணைச்சுவர்களுடும்.

மேலே பொருள் எழுதிய பதினொரு சுலோகங்கள் வெகு சமத்தாரமாய்ப் பல அர்த்தங்கள் தருமாறு செய்தவை. அரசனையும், சிவனையும் ஒரே பெயரிட்டுச் சொல்லி யிருப்பதிலிருந்து அரசனது பலமும் சிவ பக்தியும் எவ்வளவு உயர்ந்திருந்ததென்று அறியலாம். சிவனைத் தலையில் தூக்கிக் கொண்டிருந்தானென்று சொன்னது உருத்திராட்சத் தாலான சிவலிங்கத்தைத் தலை முடியாக அணிந்திருந்தான் என்ற பொருள் கொண்டது.

ஒருக்கல் கோயில்களைத் தவிர, மசேந்திரனைப் போல் மலையைக் குடையாமலும், நரசிங்கனைப் போல் மலையைச் செதுக்காமலும், மலையை யுடைத்துக் கற்பாறைகளை ஒன்று மேல் ஒன்றை அடுக்கிப் பரமேச்சரன் கோயில் கட்டுவித்தான். இதுதான் தென்னிந்தியாவில் கட்டுவித்த முதற்கற்கோயில். இந்தக் கோயிலைக் கரம் என்னும் கிராமத்தில் கட்டுவித்தான். இதற்காகத் தான் கரம் சாசனம் பிறந்தது. இக் கோயிலுக்குப் பெயர் வித்யாவிரீத பல்லவ பரமேச்சரகரம். வித்யாவிரீத பல்லவனென்பதும் இவனது பட்டப்பெயரில் ஒன்று. இக்கோயிலில் பகவான் பரமேஷ்டி பிழை பாணியைப் பிரதிஷ்டை செய்தான். இக்கோயில் சுவர்களை மாத்திரம் பாறைகளால் கட்டி, மேலே ஓடு போட்டு முடிஞன். ஆகையால் கி. பி. 690-ல் முழுவதும் பாறைகளால் கட்டிடம் கட்டத்தென்னிந்தியாவில் ஆரம்பிக்கவில்லை என்றறிய வேண்டியது. இந்தக் கோயில் இடிந்து போய், அதனது கற்களைக் கொண்டு இப்போது ஒரு மண்டபம் கட்டி யிருக்கிறார்கள். அதைத் கரத்தில் இன்னும் பார்க்கலாம்.

மறு மன்னர்கள்.

பரமேச்சரப் போத்தரையன் கச்சியில் ஆண்டபோது, மதுரையிலாண்ட பாண்டவர் பலம் அதிகரித்து வந்தது. விக்கிரமாதித்தியன் பாண்டிய நாட்டின் மேல் படையெடுத்துப் போக முயன்றபோது, பாண்டியன் மதுரையிலிருந்து புறப்பட்டு எதிர் வந்து மகாரத னென்று பட்டம் தரித்த சளுக்க விக்கிரமாதித்தியனது கடல் போன்ற தானையை மருதூரில் தேக்கி, மங்கலபுரத்தில் தோற்கடித்தான் என்று முன்னமே சொன்னோம். இப்பாண்டியனது பெயர் கோச்சடையன். வடமொழியில் ஜடிலவர்மா. பலபட்டங்கையுந் தரித்தவன். அவையாவன:— தென்னவன், வானவன், செம்பியன், சோழன், கர்னாடகன், கொங்கர் கோமான், இரணதீரன். இரணதீரனென்ற பெயர் இரணரவிகளுன விக்கிரமாதித்தியனை ஜயித்ததால் வந்தது. சோழன், கர்னாடகன், கொங்கர் கோமான் என்ற பட்டங்களும் தரித்ததால் சோனாடு, கன்னட நாடு, கொங்கநாடு, இவைகளில் இவனது செல்வாக்கு பரவி, இந்நாட்டார் இவனுக்கு ஒரு வாறு கிழப்படிந்திருந்தார் என்று கணக்கலாம். பாண்டியச் செல்வாக்கு கிரமமாய் உயர் உயர், பல்லவரது செல்வாக்கு இந்நாடுகளில் மங்கத்தொடங்கிற்று என்றும் ஊகிக்கலாம்.

பரமேச்சரன் கச்சியிலும் கோச்சடையன் மதுரையிலும் ஆண்டுகொண்டிருக்குங்கால், இவரிருவர் இராஜஜியங்களிற்கு நடுவில் காவிரிக்குத் தென்பாவிருக்கும் நாட்டில் முதலரை குலமன்னர்கள் தோன்றினார்கள். இக்குல முதல் மன்னன் பெயர் குவாவன் மாறன். அவனுக்கு மாறன் என்ற பட்டமிருந்ததாலும், மாறன் என்பது பாண்

டியர் பலருக்குப் பெயராதலாலும் முத்தரையர் குலம் பாண்டியர்குலத்தின் கிளையாகும். முதலில் பாண்டிய நாட்டில் முத்துக்குளிக்கும் கடலோரங்களில் சிற்றரையாயிருந்ததால் முத்தரையரென்று பெயர் வந்தது போலும். பின்பு 7-ம் நூற்றாண்டில் பாண்டியரை விட்டுப் பிரிந்து பல்லவருடன் சேர்ந்து, அவர் ஆதரணைபைக் கொண்டு தனியாட்சி பெற்று அரசர் ஆனார். இவர் மீனவர் என்ற பட்டம் பெற்றவரென்றும், மதுரை அரசிலிருந்து வேறாய் வந்தவரென்றும் புதுக்கோட்டைக் கருகிலுள்ள நார்த்தாமலையில் உள்ள ஒரு கல் வெட்டில் சொல்லியிருக்கிறது. அவ்வாறு வேறுபட்ட பின்பு பல்லவருடன் சேர்ந்ததால் குவாவன் மாறன் பல்லவர் பட்டங்களையும் தரித்து, பெரும் பிடுகு முத்தரையன் என்ற பெயரையும் வைத்துக்கொண்டான். அக்காலத்தில் சிற்றரசர் தங்களுக்கு உதவி செய்யும் பேரரசர் பட்டங்களை தரிப்பது வழக்கம். பெரும் பிடுகு என்பது பரமேச்சுரன் பட்டங்களில் ஒன்று; அவன் பரமேச்வர தடாகம் என்று ஒரு ஏரி வெட்டுவித்தபோது அதற்குப்பாலாற்றிலிருந்து நீர்பாய பெரும்பிடுகூல் என்று ஒரு வாய்க்கால் வெட்டுவித்தான். அந்தப் பெரும்பிடுகு என்ற பெயரைக் குவாவன் மாறன் முத்தரையனும் வைத்துக் கொண்டான். அவனது தலை நகரங்கள் தஞ்சாவூரும் அதற்கடுத்த வல்லமும். இக்குவாவன் மாறன் மகன் இளங்கோவதிரையன் பரமேச்சுரன்.

முத்தரையர் ஆண்ட நாட்டுக்கும் பாண்டிநாட்டுக்கும் நடுவில் கோனுடு என்று ஒருநாடு உண்டு. அது இப்போது புதுக்கோட்டை சீமையின் ஒரு பகுதி. அக்காலத்

திலோ இருக்கு வேளிர் என்பவர் அதை ஆண்டார். இவரது தலை நகரம் கொடும்பை என்ற கொடும்பாளூர். கொடும்பை உறையூரிலிருந்து மதுரை போகும் வழியிலுள்ளது என்று சிலப்பதிகாரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. கச்சியிலிருந்து மதுரை போகும் மார்க்கத்தில் முறையே திருப்பாதிரிப் புலியூர், குடந்தை, தஞ்சை, உறையூர், கொடும்பை உள்ளன. இக்கொடும்பையில் தொன்று தொட்டு வேளிர் சிற்றரசர் ஆண்டார்கள்.

ராஜலிம்மன்.

(கி. பி. 690—710.)

பரமேச்வரன் மகன் ராஜலிம்மன். இவனொரு பல்லவ ராஜன் காலத்தில்தான் யாதொரு சண்டையும் நடக்க வில்லை. கோயில் கட்டுவதைத்தவிர இவன் செய்தது வேறொன்றும் இல்லை. ஒரு பல்லவ சாசனத்தில் இவனைப் பின்வருமாறுபுகழ்ந்திருக்கிறது. “பரமேச்வரனது” அங்கங்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடி மனிதனாக அவதரித்ததால் உண்டானவன். தேக பலத்தாலும், இவன் பெயர் உலகெல்லாம் பரவியதாலும், நரலிம்மன் அவதாரத்தின் தன்மையைப் பெற்றவன். இந்த கூத்திரியகுடாமணியானவன் தேவர்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் ஐசுவரியம் கொடுத்துத் தன்கீழிருக்கும் பூதேவியைச் சதுர்வேதம் கற்ற பிராமணர்கள் அனுப

*இலேடை (1) கடவுள் (2) பரமேச்சுரப் போத்தரையன்.

விக்குமாறு செய்தான்.” மற்றோர் சாசனத்தில் இவன் பரம மாஹேச்வரனென்று சொல்லியிருக்கிறது. மற்றொன்றில் மகேந்திரனுக்குச் சமானமானவனென்றும் காஞ்சியில் பிராமணர் கடிதை (கல்லூரி)யை மறுபடியும் ஏற்படுத்தினென்றும், கைலாசத்தை பொத்த கைலாதநாத சுவாமி கோயிலென்கிற சந்திரசேகராலயத்தைக் கட்டினென்றும் கூறியிருக்கிறது.

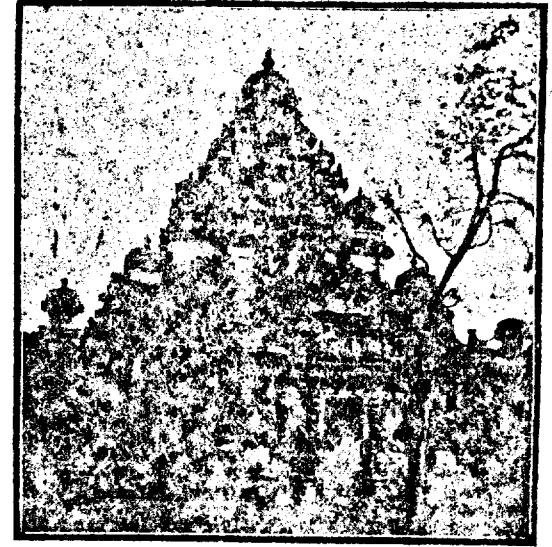
பல்லவ அரசருக்கு ஈச்வர பக்தி, பிராமண ஆதரனை அதிகரிக்க, அதிகரிக்க, பிராமணர்களும் அரசர்களை உயர்த்திவைத்து, அவர் வம்சாவளிகளை விஸ்தரித்து எழுதத் தொடங்கினர். கைலாசநாத சுவாமி கோயிலின் வெளிப்புறத்திலுள்ள ஒரு கல்வெட்டில் அவ்வம்சாவளியைப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறது:—பிரமனுக்குப்பின் அங்கிரசர். அவர் பின் சக்கரன் புரோகிதனும் தேவர்க்குக் குருவுமான பிரகஸ்பதி; அவர்பின் பபங்கரமான பலமும் மூன்றுலகிலும் கவரவம்பொருந்திய சம்பு; பின்பு முனிவர் தலைவனும் பல்லவ குலத்துக்கு மூலமூமான பார்த்துவாசர்; இவர்பின் பாண்டவரும் கௌரவரும் நன்குமதித்த ஆசாரியனான துரோணர்; பின்பு அரசர் நிலையையும் கவத்தையும் அழித்த அசுவத்தாமா; பின்பு அவன் மகன் பல்லவன்; மனுவைப் போல் குல முதல்வன்; தைரியமும் விஜயமுங்கொண்டு, உலகெல்லாம் ஆண்ட (பல்லவ) அரச குலத்தை ஸ்தாபித்தவன். இம்மன்னவர் பிரமண்ணியர், கலியுகத்தின் மதத்தை அடக்கினவர், சத்தியவாக்கினர், கம்பீரமுடையவர், திரிவருக்கமும் தெரிந்தவர், மூத்தவர்க்குச் சேவை செய்வதில் ஊக்கமுடையவர், காமன் முதலிய உட்பகையாரை அடக்

கினவர், அஸ்திரவித்தியை அறிந்தவர், திடமுள்ளவர், நயநியமடைந்தவர்.

இதற்குப்பின் இக்கல்வெட்டில் ராஜவம்சத்தைப் பல சிலைகளுடன் பின்வருமாறு குறி செய்திருக்கிறது. அந்தணர்க்கு அளவற்ற தானம் அளித்ததால் அவரது நன்றியறிவை அளவுக்கு அடங்காதவிதமாய் காட்டிப்போற்றினார் போலும். இத்துதியில் தடித்த எழுத்தில் அச்சிட்ட மொழிகள் இருபொருளுடையவை:—புராரியான சிவனுக்குக் குகன் பிறந்தாற்போல, பல்லவ குலமன்னன் உக்கிர தண்டனுக்கு ஸுப்ரஹ்மணியனும், குமாரனுமான அத்தந்த காமனென்னும் பல்லவ அரசன் பிறந்தான். இவன் தன் சக்தியினால் பகைவர் கூட்டத்தைத் துமித்தவன். பருநயன், சைவநெறியில் நடந்து மலத்தை எல்லாம் தீர்த்தவன். காம்பைப்போல் பெண்டிரைக் களிப்புறச் செய்தவன். வாஸவனைப்போல் அவர்களைப் பரிபாலித்தவன். மூன்று வேதங்களையும் வழிபடுவோன். மாதவனைப்போல் முனிவர் பிராமணர், தேவர் இவரது பகைவர் இருதயத்தைக் கிழித்தவன். வித்தத்தைப் போல் நல்லவர்க்குத் தனம் ஈந்துகளிப்பித்தவன். கிருதயுகத்தில் தேவரைக்கண்டவன். கண்வர் முதலிய வரால் ஸ்விக்கரிக்கப்பட்டவன். துஷ்யந்தர் முதலான அரச

ஸுப்ரஹ்மணியன் = (1) குமாரக்கடவுள் (2) பல்ல பிராம்மணன்
குமாரன் = (1) முருகன் (2) மகன்
பருநயன் = (1) கடவுள் (2) அரசன்
மலத்தை = மும்மலங்களை ஆணவ, மாயை, காரம் மலங்களை.
வித்தனை = குபேரனை

சர் ஆகாயவாணியைக் கேட்டாரானால் ஆச்சரியமில்லை; நற் குணம் பறந்தோடிப்போன கலியுகத்தில் அந்தவாணியை ஸ்ரீபரன் கேட்டது வியப்பைத்தருவதே. நயவிக்கிரமங்க ளால் மதம்பற்றின அரசரைத் தாழ்த்தி, முகம் கடித்ததால் மாத்திரமே அவரை மதிமயங்கச்செய்யும் ரணஜயன் வெகு காலம் ஜயமுற்றிருப்பானாக. அவன் புருஷோத்தமனைப் போல், பாவக்கடலில் மூழ்கிக் கலியென்கிற பயங்கரமான மகரமானது மக்களை விழுங்கும்போது அவரைக் காப்பாற்றி னான். இவ்வரசன் நயத்தாலும் வீரத்தாலும் உலகை வென்று பகைவரைக் கொன்று, அரசரை அழித்து உல கத்தை அனுபவித்து, இந்த விசாலமான ஹரமந்திரத்தைக் கட்டினான். இது அவன் புகழ்ப்போலும் அரனது நகை யைப்போலும் இருக்கிறது. சர்ப்பராஜனது சுழன்ற உடலை ஆபரணமாப் கொண்ட தேவ அசுரகணங்கள் போற்றும் சங்கரன் இந்த ராஜலிம்ஹ பல்லவேச்வராலயத்தில் வெகு காலம் குடிகொண்டிருக்கட்டும். விருஷபத்தை அடை யாளமாயுள்ளவன் எப்போதும் இந்த ராஜலிம்ஹேச்வரக் கோயிலில் சன்னிதானம் கொடுப்பானாக; இதன் சிகரம் மேகத்தைத் தடவுகிறது; இது கைலாசத்தின் அழகைப் பறிக்கிறது; இதைக்கட்டினவன் ராஜாதிராஜா, நார்புறத் திலும் அதிகாரம் செலுத்தினவன், விரோதிகளென்னும் யானைக்கூட்டங்களுக்கு ராஜலிம்ஹம், ராஜலிம்ஹன், ரண ஜயன், ஸ்ரீபரன், சித்ரகார்முகன், ஏகவீரன், சிவகுடாமணி (இவ்வகை 250 பட்டங்களுக்குக் குறையாமல் இங்கோயி லைச்சுற்றி வெட்டியிருக்கிறது), இவன் வெகுகாலம் உலகத் தைப் பாதுகாக்கட்டும்.

கைலாசநாத சுவாமி கோயில்

இராஜசிம்மன் சிங்கத் தூண்கள்

மேலே இருப்பதில் ஆதாயவாணியை இவ்வரசன் கேட்டதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இது என்னதென்று பேரியபுராணத்தில் பூசலார் நாயனார் கதையைப் படித்தால் தெரியும். இந்தச் சிவனடியார் சிவபக்தி மிகுந்தவர். சிவனுக்குத் தான் ஒரு கோயில் கட்டவேண்டுமென்று அவாக்கொண்டிருந்தார்; எனினும் ஏழைத்தனத்தால் கட்டமுடியவில்லை. ஆகையால் கோயிலைத் தினந்தோறும் கட்டுவதாக மனதில் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தார். இப்படியிருக்கக் கச்சியில் ராஜலிம்மன் கைலாதநாதஸ்வாமி கோயிலை கல்லால் கட்டிமுடித்துக் கும்பாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய முயற்சி செய்து, நாள்வைத்துச் சித்தமாயிருந்தான். அப்போது பேரியபுராணத்தில் சொல்லியபடி,

காடவர்கோமான் கச்சிக் கற்றளி யெழுத்துமுற்ற [வான்
மாடெல்லாஞ் சிவனுக்காக பெருஞ்செல்வம் வருத்தல் செய்
நாடமா லறியாதாரைத் தாபிக்கும் அன்னாள் முன்னாள்
ஏடலர் கொன்றைவேயந்தார் இரவிடைக் கனவிலெய்தி,

கற்றளி = கற்கோயில். மாடெல்லாம் = பக்கமெல்லாம்

வருத்தல் = ஏற்படுத்தல், மால் = வீஷ்ணு

தாபிக்கும் = ஸ்தாபிக்கும், நிலைாட்டும், ஏடலர் = இதழ்கள் விரிந்த

வேயந்தார் = அணிந்தவர்

நின்றவூர்ப் பூசலன்பன் நெடிதுநான் நினைந்துசெய்த
நன்றுநீடாலயத்து நானேநாம் புகுவோம் நீயிங்கு
ஒன்றிய செயலேநானே ஒழிந்துபின் கொள்வாயென்று
கொன்றைவார் சடையார் தொண்டர்கோயில் கொண்டரு
[ளட்போந்தார்.

அவ்வாறே இராஜவிம்ஹன் செய்தான். பெரியபுரா
ணக் கதையும், கல்வெட்டும் தனியே இக்கதையைக் குறிப்
பதால், இவ்வாறு வியப்பான செய்தி நிகழ்ந்ததென்பதற்
குத் தடையில்லை.

இந்த கோயிலைத்தனிர வேறு கோயில்களையும் ராஜ
விம்ஹன் கட்டினதாகத் தெரியவருகிறது. கடன்மல்லை
யென்னும் மகாபலிபுரத்தில் டலருகில் ஒரு கோயிலுண்டு.
இதில் 11-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ராஜராஜசோழனென்
பான் மூன்று திருப்பதிகள் உண்டென்றும், அவைகளுக்கு
முறையே, கூத்திரிய பல்லவேசுவரம், ராஜவிம்ம பல்ல
வேசுவரம், பள்ளிகொண்டருளிய தேவராலயம் என்று
பெயர்கள் என்றும், கல்வெட்டில் எழுதிவைத்திருக்கிறான்.
நிகழ்காலத்தில் இக் கோயில்கள் பாழாய்ப்போயின. இந்த
கூத்திரங்களைக் குறிக்க இரண்டு பஸிபிடங்களும் ஒரு
கற்கொடிமரமும் உண்டு. கடலை நோக்கியிருக்கும் ஒரு
சிவலிங்கம் உண்டு. அது கூத்திரிய பல்லவேசுவரக்கோயிலி

நெடிதுநான் = நீண்டநான், ஒன்றிய = பொருந்திய
போந்தார் = போனார்

லிருந்தது. ஜலசபனம் என்ற மற்றோர் பெயருண்டு.
இதற்கு மேற்கில் உள்ள பள்ளிகொண்ட விஷ்ணுவிக்கிர
கம், தலசபனமென்ற பள்ளிகொண்ட தேவராலயத்தினது
போலும். முற்காலத்தில் சிவன்கோயில், விஷ்ணுகோயில்
கள் மிக அருகில் இருப்பது வழக்கம்.

இந்த விஷ்ணுகோயிலைத் திருமங்கை ஆழ்வார்,

பிணங்களிடு காடதனுள் நடமாடு பிஞ்ஞகனெடு
இணங்குதிருச் சக்கரத்தெம் பெருமானார்க் கிடம்விசும்பில்
கணங்களியங்கும் மல்லைக்கடன் மல்லைத் தலசபனம்
வணங்குமணத் தாரவரை வணங்குளந்தன் மாடநெஞ்சே.

என்று பாடியிருக்கிறார். மூன்றாம் கோயிலைச் சேர்ந்தது
பஸிபிடந் தான் இருக்கிறது. அதைச் சுற்றி அத்யந்த
காமன், அபராஜிதன், ஏகவீரன், சிவ சூடாமணி, சண்ட
சனி, பேரரசர் தாக்காத வலியுடையோன், காமனைப்போல்
எல்லோரையும் களிப்புறச் செய்பவன், அப்ரதிமன், அவனி
பூஷணன் என்று இருப்பதால் அதுதான் ராஜவிம்ஹ
பல்லவேசுவரம் நின்றவிடம். இக்கோயில்கள் ராஜவிம்ஹன்
கட்டினவை.

பிணங்களிடுகாடு = சுடுகாடு
பிஞ்ஞகன் = சிவபெருமான்
விசும்பில் = ஆகாயத்தில்
கணங்கள் = கூட்டங்கள்
சபனம் = படுக்கை

இவை தவிர, மகாபலிபுரத்துக்கு இரண்டு மைல் தூரத்தில் உள்ள சாளுவன் குப்பத்தில் அதிரண சண்டேச் வரம் என்ற குகைக் கோயில் உண்டு. அதிரண சண்டன் என்பது ராஜலிம்ஹன் கிருது. ஆகையால் இந்தக் குகைக் கோயிலை இவன் தான் கட்டியிருக்கலாம். இக்குகை மேல் பரமேச்வரனது மகாபலிபுரக்கல் வெட்டின் பிரதியையும் வெட்டியிருக்கிறது. ஆகலால் சாளுவன் குப்பம் குகைக் கோயிலைச் செய்வித்தவன் ராஜலிம்ஹனே, அவன் தகப்பனே என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்வது மிகக் கஷ்டமாகிறது.

இந்தக் கோயில்களன்றி விழுப்புரத்துக்கு 16 மைலிலுள்ள பாளைமலையில் ராஜலிம்ஹன் கட்டின கோயிலொன்றுண்டு. அன்றியும் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள ஐராவதேச்வரன் கோயிலும், கைலாசநாத சுவாமி கோயிலுக் கருகில் ராஜலிம்ஹன் மனைவி ரங்கபதாசை கட்டின நித்தியவிசேதேச்வரம் என்னும் சிறு கோயிலும் மகாபலிபுரத்தில் இவர் மகன் மகேந்திரன் கட்டின முகுந்த நாயனார் கோயிலும் இக்காலத்தியவை.

ராஜலிம்ஹன் கோயில்களெல்லாம் தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் தர்மராஜ ரதத்தைப் போலவே தோன்றும். ஆனால் அதைப்போல் குன்றைக் கோயிலுருவமாய்ச் செதுக்கியதல்ல; கற்பாறைகளைக் கொண்டு கட்டியவை. வரவரச் சிறுத்து உயரும் அடுக்குகளுடையவை. கர்ப்பக்கிருகம் வேறு, கோபுரம் வேறு என்று இராமு; நான்கு பக்கங்களிலும் புரைகளில் சில லிங்கமிருக்கும்; திருவாட்சிகள் ஒற்றை

வளைவு உள்ளவை. கோயிலுக்குள் பிரதிஷ்டை செய்த சில லிங்கங்கள் 8, அல்லது 16 பட்டைகள் தீர்ந்தவை. சில பக்கங்களில் காடி வெட்டியவை. சில லிங்கத்துக்குப் பின்சுவர் மேல் ஸோமஸ்கந்த லிங்கிரகம் இருக்கும். இவை பெல்லாவற்றையுமிட முக்கியமான அடையாளம் என்னவென்றால், தூண்களுக்கு அடியில் பின்கால்மீது எழுத்து நிற்கும் சிங்கங்கள் வெட்டியிருக்கும். சில சிங்கங்கள் சுண்ணாம்பினால் கட்டியிருக்கும். இவ்வகைச் சிங்கங்கள் தூண்களினின்று தறித்துப் போனவை சோழநாட்டில் பல ஊர்களில் உண்டு. அங்கெல்லாம் ராஜலிம்ஹன் கோயில்கள் கட்டி, அறவகள் சிதைந்து போயின போலும்.

சமய நிலை.

திருஞான சம்பந்தர்க்குப்பின் ஒரு நூற்றாண்டு வரைக்கும் சிவனடி யாரெவரும் தேவாரம் பாடினவரில்லை. ஆயினும் சைவநெறி தொண்டைமண்டலத்தில் மிகப்பரவியது. பல்லவச் சிற்றரசர் இருவர் சிவபக்தி மிகுந்து சிவனுக்குத் தொண்டு செய்தவராதலால் அவரை அறுபத்துமூவரில் சேர்த்தார். அவர்கள் ஐயடி காடவர்கோனானாரும், கழல் சிங்க நாயனாரும். இவர் சரித்திரத்தைப் பெரியபுராணத்தில் படிக்கலாம். இவருள் ஐயடிகள் சில பாசுரங்கள் பாடினர். அவைகளைப் பதினோரும் திருமுறையில் சேர்த்திருக்கிறது.

வைஷ்ணவம் இக்காலத்தில் சோழமண்டலத்தில் பரவியது. ஸ்ரீரங்கத்தில் திருப்பாணழ்வாரும் தொண்டாடிப்பொடியாழ்வாரும் விஷ்ணுவைப் புகழ்ந்து பாசுரங்கள் பாடினார்கள். இவருள் திருப்பாணழ்வார் பாணர்; இழிந்த

குலத்தவர். ஆகையால் கோயிலுக்குத் தூரமாய் நின்றே
கடவுளைத் தொழுதார். தன் காலத் திருவரங்கத்தில்
வைக்கக்கூடாதென்று அவர் நினைத்ததால், அவர் அரங்க
நாதனைக் கண்ணாறுக் காண முடியாமலிருந்தது. கடைசியில்
இவர் பத்தியால் ஆச்சரியமுற்ற லோகசாரங்க முனி இவ
ரைத் தோளில் ஏற்றிக்கொண்டு அரங்கமாநகருள்ளிச்
சேலிக்கச் செய்வித்தார். திருப்பாளுவார் பாடினது ஒரே
பதிகம். அதன் கடைப்பாசரம்,

கொண்டல் வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தவனை
அண்டர்கோன் அணியரங்கன் என்னமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணுவே.

கொண்டாடிப்பொடியாழ்வாரது மற்றொரு பெயர்
விப்ரநாராயணன். இவர் நத்தவனம் போட்டுப் பெருமா
ளுக்குப் பூ, திருத்துழாய் வளர்த்துச் சமர்ப்பித்து வந்தார்.
இவர் இயற்றிய நூல்கள், திருமாலையும், திருப்பள்ளியெழுச்சி
யும். இந்நூல்களின் நடையைக்காட்ட இரண்டு பாச
ரங்களை எழுதுவோம்.

கொண்டல்=மேகம், கோவலன்=இடையன், கவர்ந்தவனை=
கொள்ளுகொண்டவனை, அண்டர்கோன்=தேவநாயகன்.

பச்சைமா மலைபோல்மேனி பவழவாய் கமலச்செங்கண்
அச்சதா அமரேறே ஆயர்தம் கொழுந்தேயென்னும்
இச்சவைதவிர் யான்போய் இந்திர லோகமானும்
அச்சவை பெறினும்வேண்டேன் அரங்கமா நகருளானே.

வண்டின முரலும்சோலை மயிலின் மாலும்சோலை
கொண்டல் மீதனவும் குயிலினம் கூவும்சோலை
அண்டர்கோ னமரும்சோலை அணிதிரு வரங்கமென்ன
மிண்டர்பாய்ந் துண்ணும்சோற்றை விலக்கியாக்கிடுமினீரே

இவை இரண்டும் திருமாலையிலுள்ளவை.

கதிரவன் குணதிசைச் சிதரம்பவர் தனைந்தான்
கனையிரு ளகன்றது காலையம் பொழுதாய்
மதுவிரிந் தொழுகின மாமலரெல்லாம்
வானவ ரரசர்கள் வந்துவந்திண்டி
எதிர் திசை நிறைந்தன ரிவரொடும் புருந்த
இருங்களிற்றீட்டமும் பிடியொடு முரசும்
அதிர் தவி லலைகடல் போன்றுளதெங்கும்
அரங்கத்தம்மா பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

இவை திருப்பள்ளியெழுச்சித் திருந்தெடுத்தவை. அந்
தால் முழுவதும் இயற்கை வர்ணனை நிறைந்திருக்கும்.

அச்சதன் = அழிவில்லாதவன், அமரர் = தேவர், ஆயர் = இடையர்.
முரலும் = ஊதிக்கும், ஆலும் = ஆடும், அணவும் = தடவும்
மிண்டர் = புறச்சமயத்தவர்.

களிற்றீட்டம் = ஆண்யானைக் கூட்டம், பிடி = பெண்யானை.

V21P K24

பரமேச்சுரப்போத்தரையன்.

N24

(இ. ம. 710—717.)

இவன் ராஜவிம்ஹன் மகன். சிலகாலமே யாண்டான்-
முதலாழ்வார்கள் மூவரும் கச்சிமாநகரிலுள்ள விண்ணகரத்
திருப்பதியை அதிகமாய்ப் பாடினார்கள். விண்ணகரம் என்
றால் விஷ்ணுக்கிருஹம். இக்கோயிலைத் திருமங்கையாழ்வார்
பரமேச்சுர விண்ணகரமென்று பாடினார். ஆதலால் பழங்
கோயிலை இப் பரமேச்சுரன் புதுப்பித்துக் கட்டினுன்போ
லும். இக்கோயிலுக்கு இப்போது வைகுண்டநாதப் பெரு
மாள் கோவில் என்று பெயர்.

பரமேச்சுரப் போத்தரையன் பிள்ளையில்லாமல் இறந்
தான். அவனுடன் நரவிம்ஹவிஷ்ணுவின் குலமும் முடிவுற்
றது.

